

ZPRAVODAJ ŠRÁMKOVY SOBOTKY

4 ČERVENEC/SRPEN 2014
51. ROČNÍK
15 Kč

30. SRPEN 1914

*To byla neděle a když počínala,
naše četa zuby drkotala,
půl sta moučných červů z písku lezlo, z děr,
po čtyřech jsme lezli, by nespátlil nás nepřítel.*

*Neděli tuto, pane, my se neumyjem,
buď za to pochválen, že ještě žijem,
den bude horký. Poledne nevzpomenem,
večer se spočítáme.*

*To byla neděle. Za námi v borovém lese
koniček rzal, druh můj špičku dýmky uhryzal,
a plival močku, plival žluč a plival žal,
pak vyšlo slunce. A toho dne, toho dne
zle bylo. Bylo to v neděli.
A den byl dlouhý. Večer mnozí z nás chyběli.
Toho dne viděl jsem dva ryzce na lesní louce,
také jsem slyšel skřivánka.*

Fráňa Šrámek

OBSAH

VĚSTNÍK	
Pozvání na Sobotecký jarmark	3
Třešňový jarmark	3
Norma	5
58. Šrámkova Sobotka	6
Reakce na článek o Kosti	8
První světová válka	9
Beseda s Davidem Vávrou	11
Hasičské výročí	12
První stovka v DPS	13
Herectvo na drátech	13
KULTURNÍ TRADICE	
Malé vzpomínání	14
Krajanské hroby	15
Kulturní kalendář	15
KNIHOVNA	
Do sobotecké knihovničky	16
ŠKOLNÍ STŘÍPKY	
10 let přátelství	17
Soutěž Vládce nebes	18
Literární exkurze	19
JEZDECKÝ KLUB	
Duble pro Sobotku	19
Memoriál Vladimíra Havránka	20
SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ	
Opustili nás navždy	21
Blahopřejeme	21
Vzpomínka	22
Jubilea	22

RADNICE INFORMUJE

Práce na zateplení MŠ

Na přelomu června a července se začalo se zateplením a výměnou oken mateřské školy. V první etapě se izolovaly půdní prostory foukanou minerální vatou a postupně se vyměnila všechna okna. Ze strany výrobce oken došlo bohužel ke zdržení, takže školní jídelna a jedna ze tříd byly otevřeny až o 3 dny později, než bylo naplánováno. Rodičům se proto za vzniklé komplikace omlouváme. Ve druhé etapě, po dokončení výměny oken, tedy v srpnu a v září, se bude postupně zateplovat plášť budovy. S ukončením akce se počítá do 30. 9. 2014.

Oprava chodníků v Jičínské ulici - omezení parkování

Na konci srpna začne firma Chládek a Tintěra Pardubice a.s. s opravou chodníků v Jičínské ulici. Oprava bude realizována ve směru od lékárny k mateřské škole a vyžádá si omezení parkování na protilehlé straně ulice v úseku od křižovatky s Předměstskou k drogerii Vaňková. Důvodem omezení je bezpečnost a plynulost dopravy, protože budou měněny a narovnávány obrubníky a staveniště tak zúží průjezd ulicí, která je i za normální situace mnohdy obtížně průjezdná.

Informace o zateplení zdravotního střediska

Po úspěšné žádosti o dotaci na zateplení mateřské školy, podalo město žádost o dotaci na snížení energetické náročnosti zdravotního střediska. Dobrou zprávou je, že v rámci 60. výzvy Operačního programu životní prostředí byla naše žádost akceptována a v červnu bylo potvrzeno schválení dotace v celkové výši 4 964 030 Kč (z toho 4 688 251 Kč z Fondu soudržnosti EU a 275 779 Kč ze Státního fondu životního prostředí). Celkové náklady akce jsou cca 6,8 mil. Kč a realizace, která obsáhne zateplení obvodového pláště budovy a výměnu

všech oken, se uskuteční v první polovině roku 2015.

Rekonstrukce chodníků v Zahradní ulici

V průběhu června a července byla realizována další etapa oprav chodníků v Zahradní a Krátké ulici. Nová zámková dlažba nyní končí u dětského hřiště mezi Zahradní a J. Glazarové a právě podél tohoto hřiště bude pokračovat další etapa, která bude zahrnovat nový chodník spojující obě zmíněné ulice a pokračování oprav od hřiště, dále Zahradní ul. až ke křižovatce se Spyšovskou. S realizací této etapy se počítá příští rok.

Rekonstrukce ulice Na Celné

Královéhradecký kraj prostřednictvím SÚS Královéhradeckého kraje a.s. připravuje v letošním roce projektovou dokumentaci na rekonstrukci silnice III/27935, která vede z ulice Na Celné v Sobotce na Podkost. Zatím není znám přesný termín realizace opravy, ale ještě před položením nového asfaltového povrchu musí město investovat do vybudování další etapy kanalizace právě v ulici Na Celné, dále v Turnovské ulici a v ulici U stadionu. Projektovou dokumentaci na výstavbu kanalizace a rekonstrukci vodovodu připravuje VOS Jičín a.s. Město bude i investorem nového bezbariérového chodníku o šířce cca 2 m v ulici Na Celné od křižovatky s Turnovskou ulicí ke hřbitovu.

Postup města při nalezení psa

Pokud se na území města najde zatonulý pes a není okamžitě (např. dle známky) znám majitel, starají se o něj určitou dobu pracovníci technického střediska města i členky jezdeckého klubu. Zatonulý pes je odchycen a odvezen do areálu sběrného dvora, kde je umístěn do kotce. Je časté, že se majitel během jednoho či dvou dnů sám ozve a pes je mu předán. V pří-

padě delšího pobytu (v řádu dnů) je o psa dobře postaráno - má pravidelnou stravu, vodu, boudu na přespání. Pracovníci technického střediska i členky jezdeckého klubu jej pouštějí proběhnout, když je dvůr pro veřejnost uzavřen.

Pravdou je, že samotný kotec stál mezi kontejnery na papír a elektrodopad, což nevypadalo pěkně. 25. 6. byl kotec přesunut na místo, kam se jeho přesun plánoval až během prázdnin - tj. na zpevněnou plochu v zadní části areálu technického střediska. Postupně zde budou vybudovány dva nové kotce pro dočasné umístění

zaběhnutých psů. Ve městě tak vznikne dočasný útulek pro zatoulané psy, který bude provozován podle podmínek Krajské veterinární správy. V případě, že se nepodaří najít majitele v řádu týdnů, jsou psi odváženi do psího útulku v Lysé nad Labem, který provozuje firma Velas a.s. a se kterou má město Sobotka smlouvu o umístění nalezených a opuštěných psů.

Co se týče podávání informací o zatoulaných psech, město v první řadě používá městský rozhlas, úřední desku a někdy jsou prostřednictvím infocentra zveřejňovány letáky. V mnoha případech je ale majitel znám v řádu hodin

či dnů a je na něm, kdy si psa vyzvedne. Bohužel jsou i takové situace, kdy se psa majitel záměrně zbaví přímo na území města (např. ho vyhodí z auta) a město se ho musí rovněž ujmout.

Touto zprávou město reaguje na nepravdivé a zkreslené informace (které se v průběhu června objevily na Facebooku, inzertním serveru Bazoš.cz i jinde) o tom, že město Sobotka zavírá psy do kontejnerů a týrá je.

*Jan Janatka,
místostarosta*

VĚSTNÍK

NA 26. SOBOTECKÉM JARMARKU A FESTIVALU ŘEMESEL ZAZPÍVÁ DEVÍTINÁSOBNÁ DRŽITELKA ZLATÉHO SLAVÍKA

Devět Zlatých slavíků získala zpěvačka, která vystoupí na dvacátém šestém Soboteckém jarmarku a festivalu řemesel. Její hity jako Maluj zase obrázky, Je naprosto nezbytné, Mimořádná linka, Já se vznáším nebo Duhová víla zdomácněly napříč generacemi. Návštěvníci letošního ročníku tradiční sobotecké akce si v sobotu užijí vystoupení držitelky diamantové desky od Supraphonu Hany Zagorové. „O vystoupení paní Zagorové jsme usilovali již několik let a jsme rádi, že právě Sobotka bude jediným místem, kde o letošních prázdninách zazpívá,“ vysvětluje za organizátory Dana Vejnárková.

To ale není jediný zajímavý bod programu, na který se můžou návštěvníci 22. a 23. srpna těšit. Na soboteckém náměstí vystoupí také známé rockové kapely Argema a Komunál, oblíbený písničkář a kytarista Xavier Baumaxa nebo například The Beatles Veteran club. Starší generaci udělá jistě radost Harmonikové duo manželů Pospíšilových. Večer roztančí mimo jiné Kroky Michala Davida. „Program navazuje na loňský úspěšný ročník v rytmu osmdesátých let, proto třeba rocková legenda Argema,“ dodává Dana Vejnárková.

Návštěvníci ani letos nepřijdou o oblíbený trh s tradičními řeme-

slnými výrobky. Budou se ale moct také přiučít nejruznějším dovednostem na workshopech pro veřejnost. Program již tradičně zabaví i děti, a to v divadelku s pohádkami či s kouzelníkem.

Spolek Jarmark

26. Sobotecký jarmark a festival řemesel

22. - 23. 8. 2014

Sobotka, Český ráj

www.sobotecky-jarmark.cz

vstupné: pátek 50 Kč, sobota 80 Kč,

oba dny 100 Kč, ZTP a děti do 120 cm zdarma

JÓ TŘEŠNĚ ZRÁLY, ZROVNA V SOBOTCE TŘEŠNĚ ZRÁLY...

Letos skutečně třešně zrály ve správnou chvíli, to když se 5. 7. konal Třešňový jarmark. Ani tentokrát obnovený historický trh neměl za cíl představit plejádu pěstitelů třešní, jak se někteří náhodní návštěvníci domnívali,

nýbrž nabídl prostor regionálním řemeslníkům, umělcům a zemědělcům prodat své produkty. Byť letos počasí výjimečně dopřálo návštěvníkům ochutnat a zakoupit vynikající červené plody i na červencovém soboteckém

náměstí. Díky za to J. Bradnové, B. Pospíšilové a M. Ječné, které se nechaly přesvědčit a šly s kůží a s třešněmi na trh, i přes Bohunky hendikep v podobě vrcholného těhotenství. Věřím, že příští rok jim ani kočárek ani počasí

nezabrání, aby opět prodávaly třešně, včetně zajímavých informací o této peckovině. K velké radosti organizátorů (Barbory Š. Staškové a Renaty Holubové) si šťastlivci mohli pochutnat i na koláčcích od baráčníků. Opravdu to byli šťastlivci, protože po třech plných bednách domácích tvarohových koláčů s třešní se zaprášilo během 15 minut. Jen co paní Jalovecká a Hejnová před 8. hodinou rozprostřely ubrus, měly záhy vyprodáno. Budeme moc rádi, pokud se příště přidají další soukromníci nebo i spolky.

Spolupráce s místními spolky a podpora neziskových organizací je smyslem celé akce. K sobotecké Charitě se přidala již tradičně sdružení Kamarád či Sportem proti bariérám a nově také FOKUS Mladá Boleslav, které pomáhá duševně nemocným. Spokojeni byli i ostatní prodávající a především řady návštěvníků. Ti dorazili na již 4. ročník „Třešňáku“, uzavírající 58. Šrámkovu Sobotku, a na jeho divadelní a hudební program. Na náměstí vystoupila jičínská kytarová kapela BrnKačka, která si vysloužila vřelý potlesk, stejně jako malé sokolky a mažoretky. Jana Šlechtová (Kubánková) s Martou Kunstovou připravily vystoupení členek TJ Sokol Sobotka a Květa Šourková tradičně působivých malých mažoretek z kroužku Lentilky. Významná podpora přišla ze strany

Ďapíku a Městského kulturního centra.

Stejně jako loni, i letos měl jarmark své téma, které souvisí se zlepšováním veřejných prostranství. V roce 2013 byl za pomoci městských Technických služeb rekultivován a následně mobiliárem za 5.659 Kč vybaven park na předlážděném Malém náměstí. Litinová lavička a koš byly zakoupeny z prostředků benefice a dobročinného bazárku předchozího Třešňáku (2.347 Kč) a daru laskavé

sponzorky (4.000 Kč). Velmi mě těší, že zájem lidí byl opět vyšší, když letošní výtěžek dosáhl více než dvojnásobku: 4.715 Kč. Dlouho jsme se zamýšleli, co z těchto relativně skromných prostředků v Sobotce vylepšit (je potřeba vylepšovat mnoho), až se více hlasů přiklonilo k pořízení uvítacích cedulí při vjezdu do města. Vybrané finance, spolu s přebytkem 700 Kč z roku 2013, půjdou pro rok 2014 na výrobu těchto cedulí z přírodních materiálů lokálními řemeslníky. Pět a půl tisíce nejspíš nebude stačit na více cedulí, aby pokryly všech 6 vjezdů do Sobotky. Proto se organizátoři s dalšími dobrovolníky (především z rodiny Koldových) pokusí částku navýšit 23. srpna ve velešnickém koutku na Posvicenském jarmarku, aby do roka a do dne cedule byla nebo dokonce byly u více vjezdů do Sobotky. Jejich podoba je otevřená a nápady může kdokoliv zasílat na adresu: barbora.staskova@centrum.cz, případně přinést do cukrárny nebo informačního střediska.

Jsem moc ráda, že mohu říci, že se nám podařilo oživit tradici Třešňových jarmarků tak, jak by si ji snad jejich zakladatelka profesorka Hejnová představovala. Letošní 4. ročník obnoveného Třešňáku si totiž již našel své místo v regionálních akcích a neziskovky a lokální prodejci se k nám rádi vracejí. Když za tuhých norma-

lizačních let s dalšími kolegy sháněla jednotná zemědělská družstva povolání, aby na náměstí mohla prodávat v sobotu, bylo to jistě náročnější než v současné komerční době. Na druhou stranu je nyní tolik akcí a lidé se často

raději jen kochají, než sahají do poloprázdných peněženek. Jsem ráda, že Třešňáku se to netýká a děkujeme všem, kteří se aktivně zapojili, přispěli nebo prostě jen přišli. Pokud máte námitku na příští Třešňák, měli byste chuť

něco nabídnout ostatním nebo jen přispět něčím do bazárku či osobně se přidat, budeme rádi.

Barbora Š. Stašková

NORMA. TÝDEN S NORMOU? TÝDEN V NORMĚ? TÝDEN O NORMĚ?

Tak by se asi dalo velmi stručně shrnout téma letošní 58. Šrámkovy Sobotky. Týden o pravidlech, která nám dávají jistotu, že činíme správně, pravidla, která nás svazují, pravidla, která je nutno porušovat, chceme-li se posunout dál. Normy psané, normy zvykové... Existuje vůbec nějaká situace, pro níž neplatí žádná norma?

A dál: Je tohle vůbec NORMÁLNÍ?

Tuto otázku slyšíme každou chvíli – a odpověď bude často závislá nikoli na nějaké obecné "normě", – ale hlavně na tom, co považuje autor odpovědi za normální – tedy co považuje aktuálně za pravidlo. A to žije autor otázky i odpovědi v jedné době. Kdybychom se se stejnou otázkou obrátili na někoho před dvaceti, padesáti, sto lety ve stejné situaci – patrně by zděšeně koukal už jen na tu otázku. Je normální, aby někoho něco takového vůbec napadlo?

"Je to vůbec normální?" ptala se mé maminky její kamarádka, učitelka před více než padesáti lety. "Jak může někdo poslat dívku DO ŠKOLY!!! v těch texaskách se zapínáním vpředu! Dostala je od příbuzných z USA. Hned jsem ji poslala domů převléknout," pokračovala rozhořčeně v pevném přesvědčení, že její rozhodnutí je normální.

Dnes je něco takového zcela normálně vnímáno jako (trapný?) vtip z poloviny minulého století.

Téma letošní Šrámkovy Sobotky je zvoleno velmi aktuálně – co je dnešní norma, co je dnes normální a pro kterou generaci, pro kterou situaci a které místo na planetě Zemi? A co v Sobotce?

Odpovědi přinášely nejen přednášky, ale i dílny a samotné umění. Je asi normální, že se nemohu vrátit ke všemu, co jsme za ten týden prožili,

že vyberu jen některé zástupce programu – a ostatním se předem omlouvám – i to je normální.

Jak tedy odpovídalo umění na otázku, co je normální?

Hlavní hrdinky hry Maršo vorijla žily původně zcela "normálně" – v bytě s vodou a topením, se svou rodinou. Jak rychle se musely naučit, že absurdní je vlastně normální – a přijmout tu myšlenku, aby mohly vůbec žít – čert vem, že ne normálně.

Dvě výstavy na Šolcově statku, dva autoři pracující s kamenem. Pro Janu Vackovou je kámen matricí, na níž vytváří své náměty filigránsky jemné, každý milimetr má svůj řád a místo. Její litografie přinášejí humorný obraz různých světů – vlastně obraz našeho světa očima humoru a laskavosti. Svět intimity viděný ženskýma očima.

Pro Kurta Gebauera je kámen definitivním materiálem, kusy kamene k němu promlouvají – samy mu nabízejí, čím by mohly být. Autor jim naslouchá. Některé si řeknou o opracování – dostanou tedy velký – velkorysý tvar. Totéž potká i další materiály. Svět monumentalit viděný mužskýma očima.

Jak odpovídaly přednášky na otázku, co je normální?

Často si to ani neuvědomujeme. Vyvíjí se použití jazyka a jazykových prostředků. Jev, který byl původně chybou, se postupně stane běžný, zcela normální, až se z něho stane norma. Dělo se to vždy, vždy byli také lidé, kteří takové změny kritizovali, ale většinou stejně nic nezměnili. Jak uchopí jazyk uživatelé, tak si jej promění. Co se Jan Hus navysvětloval ve svých kázáních, že by se mělo správně vyslovovat tvrdé Y. Pohodlnost našich předků odnášejí žáci i učitelé celá další staletí.

Poslech rozhlasových her, které pro nás zvolil Jakub Kamberský, byl i ukázkou elitní češtiny znějící z útů vynikajících herců, kteří pracovali pod vedením skvělých režisérů. Poslech dnešních médií, zvláště politických debat a komerčních rozhlasových stanic je často až brutálním odklonem od stávající normy správné výslovnosti. Situace je někdy dokonce na hranici srozumitelnosti.

Jazykoví experti situaci jen popíší, nemohou nic změnit a ani se o to nepokoušejí. Jen se snaží poradit těm, kteří se na ně obrátí s dotazy.

Mění se norma toho, co dát do učebnic. Jak podle těchto učebnic učít – konkrétně jak učít literaturu.

Učit o autorech – kolik informací? Jakým způsobem? Začít od textu, nebo od autora? Pro obě cesty se najdou argumenty. Nemá však větší smysl učít tak, aby se mladý člověk naučil pohybovat ve světě umění – literárního, hudebního, výtvarného či multimediálního, aby to dokázal i bez učitele? Není důležité, aby si odnesl maximum přepítky, vložil nový poznatek do mozaiky svých předchozích poznatků a hlavně chápal, že podoba umění bude vždy taková, že zrcadlí svou dobu i svého tvůrce? Není spíše podstatné učít tak, aby přijímací zkoušky nebo maturita nebyly cílem, ale jen stupínkem na cestě k umění? Je nejspíš na mistrovství učitele, aby si k. tomuto globálnímu cíli zvolil takový postup, který k němu povede.

Mladí kolegové a studenti řešili tutéž otázku v dílnách – zkoušeli přistoupit k textu v dílně interpretační, kterou měli učitelé pod tradičním vedením Hanky Kofránkové k dispozici rovněž, v dílně hudební, v dílně dramatické improvizace, v dílně kritiky a

mnoha dalších. Cesty srdcem i rozumem – ale hlavně praktické. Především sami pro sebe si účastníci zkoušeli, která cesta je ta jejich vyvolená.

Už víme – porušení norem přináší nové kvality – ale jak to někdy bolí! Koncert v kostele? Byl přece vždy – autoři a skladby popsané v dějinách hudby – ANO – to patří k tradici, to je normální. Jiří Schmitzer? Vždyť je to slavný herec z umělecké rodiny, oceněný autor a interpret – s tímhle programem – no tak ANO. Zrní? Relativně mladá skupina – v moudrých knihách se o ní nepíše, textům není rozumět, o čem to vlastně zpívají a vůbec – takové věci NE! Co na tom, že tento program jako jediný spojil všechny generace – tančila miminka v náručí rodičů – a pak všechny generace až po ty pamětnické. Ale není to v tradici a normě festivalu!

A co třeba comenia script? V mnoha zemích se užívá s úspěchem, na mezinárodních školách rovněž. V češtině pro cizince ze zemí, které neuvívají latinku, se učí jako jediné písmo. Psaná písmena vypadají většínou skoro jako tištěná – dítě se tak neučí čtyři abecedy, ale jen dvě, rychleji zvládá čtení. Metodika výuky je propracovaná. Ovšem – není to v tradici, naše norma vypadá jinak – ještě, že do diskuse zasáhla maličká dcerka paní doktorky se svým normálním požadavkem na mateřské mléko.

Jistě nepřijmeme nekriticky vše, jistě povedeme diskuse, ale ŠS bývala vždy nositelkou toho nového, moderního, pokrokového. To bývalo normou. Proto se účastníci vraceli a vracejí, aby to nové načerpali.

Vnímáme-li ŠS jako dílo svých tvůrců a odraz své doby, pochopíme snadno, že její mladí tvůrci zvyklí klikat, přeskakovat, pohybovat se v paralelních rovinách internetových zdrojů, budou chtít Sobotku mnoha tváří – košatou, s možností výběru – po letošku bych řekla, že se jim to dařilo. Zúčastnila jsem se s nimi barcampu. Aktuální smysluplná témata, erudovaní autoři diskusních příspěvků, kultivovaná diskuse naznačující řešení, případně prezentující řešení již realizovaná.

Starší generace, zvyklá pohybovat se spíše lineárně a nést tradici, si představuje Sobotku s programem zvládnutelným, pohodovým.

I SPLAV se pokusil nějak vybočit z normy. První vybočení mi přišlo až geniální – ta další už ne tolik. Rozhodně bychom však všichni včetně SPLAVu měli dodržovat normy společenského chování.

A ještě jednu perličku k normě.

Sobotecký literát pan Jindra vzpomíná s vděčností na Šrámku: „Protože Šrámek je láska, a láska je nepřehlédnutelná v každém společenství.“ Jak to ale bylo s láskou básnickovou! Prvorepublikoví studenti vzpomínají, jak hltali Šrámkovy texty pro jejich erotičnost! „To tam nikdo jinej neměl!“ vzpomínají. Jak neskutečně moc tyto texty překračovaly cudné společenské normy vyrůstající z 19. stol.! A co matky téže doby – která by ráda viděla svou dceru v oficiálně nesezdaném svazku na místě slečny Hrdličkové! Takové překročení staletých (a dobrých!) norem? „No takovou vostudu by nám s

tátou naše Maruš nikdy neudělala. To my jsme ji jinak vychovali, paní doktorová.“

Pozdější studenti už toto vybočení nepocítovali – stalo se z něj pravidlo.

A studenti dnešní? Marně přemýšlejí, v čem je síla textu. „Vo, co de? To snad je úplně normální, tak proč o tom na tolika stránkách furt jen mluví!? A na kolika stránkách před tím ještě přemýšlejí, jak to vůbec řeknou, dokonce kvůli tomu nespí! To se fakt číst nedá.“

Kdo za úžasně rozdílné vnímání tak věčného citu, jako je láska, může? NORMA! Tedy ona sama ne. Ale její posouvání. Mohou za to ti, kteří ji překročili a šli dál. Kritizovaní, pomlouvaní – ale pokračující nevyšlapnými cestami a nakonec přijatí jako nová norma. A další znovu dokola.

Určitě bych netvrdila, že všechny nové cesty jsou dobré cesty. Ale přinášejí něco, hýbají stojatými vodami, vždycky.

Poděkujeme tedy pořadatelům, organizačnímu výboru, realizačnímu týmu, účinkujícím a všem, kteří mají na konání festivalu jakýkoli podíl za cestu, kterou ušli.

Popřejme jim hodně sil, invence a optimismu k hledání poměru mezi tradicí, normou a mezi tím, co přinesou převratného a nového. Ať se jim v přípravě dalšího ročníku daří.

Blanka Kotoučová,
učitelka, účastnice EXODu

58. ŠRÁMKOVA SOBOTKA – POEZIE A SOBOTKA

Sobotka není na mapě ani zdaleka hvězda viditelné velikosti. Ale na literární mapě Česka je i přes svůj nevelký katastr pozoruhodně jasná. Je to jenom proto, že je spojena se jménem Fráni Šrámku, o kterém se stále ještě učí žáci nejenom na vyšších stupních škol. Jenže dnes stojí před branou vstupu do čítanek místo slov lidských citů, jako je láska, radost či

bolest, slova studená a strašidelná, jako výrobní náklady, parita měny, zisk, či nezaměstnanost a s nimi jejich neliterární autoři. Samá ideologie, žádný rým a souznění. Svět zhrubl a zaběhl se někam do středověku a nikoliv do pravdy a lásky. Snad Sobotka, s přídomkem Šrámkova, bude se moci stále ještě pyšnit a v tom jméne se hřát. To je totiž to, co v mysli lidí vytváří to

krásné povědomí a spojení se jménem Sobotka a vytváří a získává pro ni a o ni zájem veřejnosti. Protože Šrámek je láska a láska je nepřehlédnutelná dokonce v každém společenství lidí.

Vází si Sobotka skutečně vzácného šrámkovského symbolu? Navenek ano. Má tu Šrámek mnohé pojmenováno svým jménem a i při zahajovacím ceremonálu se starosta i

místostarosta dušovali nezměrnou přízni Města k festivalu. Ale. Hned před vstupem do budovy spořitelny přes ulici je plot z prken hrubých a špiňavých, nezakrytých a hned vedle torzo polorozpadlého domu. Festival je festival, mluví za něj i maličkosti a vždycky je jich dost, které vytvářejí jeho úroveň. Místostarosta pan Janatka mi v rozhovoru řekl, že bude-li zvolen, zajistí před plot něco pro festival důstojného. A k proniklým informacím o přestavbě sálu spořitelny (domácí scéna Šrámkovy Sobotky) ubezpečil o pouhé záměně lavic za polštářované skladovatelné židle, které by nevrzaly a netlačily a rozestavením sloužily k nejrůznějším akcím domácí místní kultury i schůzím mezi dvěma festivaly. Kéž by to vyšlo, neboť osud místní sobotecké kultury vidím stejně důležitý, jako samy festivaly Šrámkova Sobotka. Jsou ovšem další závady v objektech, které Šrámkova Sobotka využívá, třeba klimatizace divadla a jeho bezpečnost. Tady si připomeňme, že to byli právě mladí z časopisu Splav!, jejichž zásluhou a fyzickou prací Sobotka aspoň toto divadlo má!

V současné Sobotce by se asi našlo dost lidí, kteří by Šrámkově Sobotce klidně zaťali tipec a ani by nepochopili, že pro město i pro sebe osnují sebevražedný útok. Ale ovšem, může si za to i ŠS sama, tedy její přípravný výbor, který ve svém svatém nadšení pro současnou mondénu nedomyslí kompromis. Je nás dost, kteří stále připomínáme potřebu mít na programu nějakého Šrámkova a ne nechat jeho bustu na podiu kroutit hlavou. O Šrámkovi se prostě jen ví, že kdysi nějaký byl. Jak teď na tu nechut? Příslušnými činy! Slušná veselohra nebo dvě, třeba i jen regionální, je pro občany dobré lákadlo. Je otázkou, zda ŠS vůbec chce vtáhnout sobotecké občany blíž k sobě. Na festivalu se ale také stále zvyšuje počet mladých účastníků, školených trochu jiným systémem k jakési nové kultuře, kde se již se Šrámkem ani moc nepočítá. Jenže lidé mají dost ideologie z televize a nepotřebují ji ještě na Šrámkově Sobotce. A že jí letos bylo dost, nelze popřít. Tak co na to, vážený přípravný výbore? A co jeho členové ze Sobotecka?

A těch velikých maličkostí je víc: Když už se zúčastním, chci znát program. Nebýt internetu, tak v tom bělorudém festivalovém programu, v tom grafickém dílečku, si to nepřečtu. Černé písmo netiskařsky bez odlišení, na červenorudých a nezřetelných obrázcích a symbolech, hustě osazujících bílý podklad, se jen unavovaly oči, k tomu prakticky zcela nevyjádřená přehlednost, prostě nepraktický paskvil, který musel stát zbytečně spoustu peněz. Drahá bída!

I o atraktivním zvýraznění začátku festivalu (nadneseně: třeba trubáci z věže, průvod s vlajkou Sobotky, vodotrysk v kašně, kapela na náměstí a jiné vylomeniny, které by v jiných městech jistě nechyběly, kdyby měly rodákem Fráňu Šrámkem). Šrámkova Sobotka jinak vyšumí až k nezapomenutelnému. A také oblečení: Festival je festival a jak důstojně působilo, když vedoucí MKS a celé ŠS Pavlína Havlová podávala autorovi i pouhé přednášky růži ve vkusných společenských šatech, vypadá to přece festivalověji, než když někdo přiběhne v pomačkaném letním tričku jako odněkud z meze. A také třeba pochválit Zpravodaj Šrámkovy Sobotky za vkusnou první stránku k festivalu. Tyto postřehy okolo a napřed jsou nedůležité jen zdánlivě.

Ale rychle do sálu na zahájení Padesáté osmé, dnes NORMY češtiny. Zahajovací program byl jako celek moc pěkný, nápaditý, v češtině poučný a navíc zábavný. Výborná Hana Kofránková v roli (matky) Češtiny s nadhledem vyhláškou NORMU pro český jazyk. I ostatní byli přitažliví, jen jeden trpaslíček salutoval nesynchronně, tedy i když se nezpíval císař pán či jeho rodina. To by mu nezapomenutelný Karel Samšíňák asi žertem vytknul, ale mně to připadalo velice roztomilé. Rychlý sled vtípných výjevů je těžké glosovat.

Ale jednu hořkou kritiku si neodpustím: proč Adam Rut, tak ostřílený a znalý autor a režisér, sem naprosto neorganicky a nevhodně pro Šrámkovu Sobotku zařadil dlouhý obrazový a mluvený sled o poválečném zavraždění Němců u Podmokel! A bez pravdivého vyvážení o mnohonásobně větší krutosti a zločinech druhé strany. Kdo měl v rodině zabitého či vězněného

ho, tak tomu minimálně vyváženost chyběla. Takže to nakonec vyznělo jako české sebestačství od českých falešných a zavázaných pseudoevropanů. Vzalo mi to náladu.

Soboteckou protiváhou zahajovacího ceremoniálu bylo nádherné závěrečné „sobotecké“ odpoledne (vzpomínka na kapelníka Josefa Janků) na zahradě Šrámkova domu, které nezměrnou snahou připravil především Josef Žemlička, vedoucí zámeckého saxofonového kvarteta ze Šolcova statku. Kdy se také podaří posadit dva slavné Kejmarty jako řadové hudebníky spolu s jinými sólisty v takto „našlapaném“ orchestru? A byla to Sobotka na Šrámkově Sobotce! To přece byla krása! Jarka Suchánek jako průvodce pořadu. A to kdyby ho ještě nevyrušoval jeho vnouček.

Labužnický jsem kolem dokola obcházel 58. ročník Šrámkovy Sobotky jako veliký vonící dort a jako správný pololaiik netušil, jaké podpěry z namáhavé práce udržují zevnitř tu sladkou polevu na povrchu. Tu rozinka, tu bonbónek, konečně jako správný divák (nebo zákazník?) jsem si vybíral pořady, takže jsem určitě a zdaleka neviděl vše, jen to, co mám rád a co mě přitáhlo jako na jarmarku turecký med (ostatně třešňový festivalový jarmark je také pravý jarmark). Ale také jsem si i kouzlil do kyselého či pecky.

Ovšem pilně jsem chodil na přednášky, což je pro Šrámkovu Sobotku něco jako povinná školní docházka, a ač jsem nad mottem „Norma“ před zahájením kroutil hlavou, záhy jsem pochopil, že bylo vybráno šťastně a vhodně a v pravý čas. Seznámit se s detailními prvky češtiny, s jejími nově tvořenými souřlovními, gramatikou, špatnostmi výslovnosti (nejvíce v televizi), dozvědět se o praktičnosti staronového psacího způsobu Comenius, slyšet o vlivech na autorské dílo, o všem diskutovat a sdělovat si vzájemně názory, slyšet vše z úst profesionálů a další a další, to bylo pro mě pochoutkou. Mohlo by se to líbit i jiným Sobotákům i zdejšími učitelům humanitních předmětů, kdyby si na to udělali čas.

Nelze se ovšem nepoklonit nedělnímu dětskému pořadu za vedení

Lady Blažejové – kroužky a školy ze Sobotky, Jičína a Třebchovic předváděly již vyspívající divadlo a vtíp.

Seděl jsem rád na autorských čteních. Poezie moc nebylo, víc próza. Neúplná dekadentní skupina Fantazia (Borzič, Bouška) představila klasicky morbidní, ale skutečně kultivované přednesené tyto pekelné verše. Prozaická čtení Lenky Sobotové a Jana Trachty byla různá, obě však vynikající. Překladatelka Sobotová udivovala ve své fantazy-literatuře (Ilustrátorka) přepestrým výrazovým rejstříkem a tajuplností, Trachta pak strhujícím obsahem příběhu knížky o lékařích bez hranic (Tichý dech). Vůbec jsem nemohl opustit děj a sledovat i způsob psaní. Přivítal bych, kdyby se jejich knihy ocitly v sobotecké knihovně. Zneklidnila mě dvě čtení poezie: autorka a ilustrátorka knih pro děti (o zvířátkách) Dana Raunertová svou doslova barnumskou prezentací někdy zjevně násilných rýmů a pak dvě mladé básničky se zdatným impresáriem (Jitka Srbová a Olga Stehlíková). Jedna ještě nepublikovala, druhá vypustila dvě knížky poezie. Tyto dvě údajně sestavují antologii české poezie a vybírají nejkrásnější českou báseň roku. Ony dvě elévky vyhlásí vítěze. Přednesly také s kulometnou kadencí některé své básně, takže jim nebylo rozumět. Kdo je na Šrámkovu Sobotku vybíral, je mi záhadou. Na pořadu Vilmy Kadlečkové jsem bohužel nebyl, přijel Jiří Žáček.

K vrcholům poetické části bez výhrad patřil pořad Písničky pro hlavy

sádrový (Adam Rut, Matěj Křístek a členové Dismanova souboru), věnovaný jubilejnímu roku Karla Kryla. Písničky i polistopadové s jeho zklamáním a skepsí. Kryl patří v mých očích nejen k historicky nejlepším písničkářům, ale i k nejlepším básníkům. Škoda, že děšť pořad předčasně ukončil. Stejně tak v Šolcově statku byl předveden Hlobilův nápaditý program jednoho muže, věnovaný Bohumilu Hrabalovi a jeho životní i jeho posmrtné pravdě. Ruce tleskaly k nadšené pochvalě.

Nu, pak semináře, novodobé skeče poslechy her a specifická hudba, divadla a také všechno, co jsem nestihl. Už si nevzpomínám, kde jsem všude byl. Ten dort byl veliký a výborný a sladký a pecky k nepozření jsem rychle odhodil do popelnice. Ale ještě sem patří pochvala tvůrčích dílen a jejich mistrů lektorského řemesla a také závěrečný pořad tvůrčích a pak učitelských dílen (EXOD) Hany Kofránkové. Obyčejně se celý týden těším na tyto pořady a ani tentokrát jsem nebyl zklamán.

Asi sem teď patří poděkování cukrářům a pekařům, co ten literární dort stvořili, i těm, kdo se kolem strašně naběhali a nadřeli, aby ti všichni účastníci si odvezli jen nejlepší dojmy. A cukráři pro dort padesátý devátý, zamyslete se, prosím, nad tím, co se mi tolik nelíbilo. Máte přece možnost upéci dort bez kyselého a bez tvrdých součástí a nezapéct tam jiné.

Na tento článek bych rád navázal něčím jiným, pro interval mezi

festivaly důležitějším. Není na to dost místa. Nešť!

Sobotka nabízí kultury opravdu hodně, nabídka přepestrá, návštěvnost jen někdy. To je pochopitelné. Vedle MKS se o tento import kultury do Sobotky stará Šolcův statek s výrazným mecenášem – hospodářem Janem Samsišákem, a pak i baráčníci. Všechno dovoz, na export aniň. Dokonce ani pro vlastní spotřebu skoro nic. Jsou tu akce pro doma, to jistě. Lada Blažejová, Petra Matoušková, orientované na děti, částečně možná i to kvarteto ze Statku. Co tu chybí, je vlastní kulturní aktivita občanů, aby jim dávala radost z konání i poznávání a také vytvářela kulturní společnost, která je po listopadu čím dál víc přibírá k bednám v obýváku. Nemyslím přitom na kastu tzv. celebrit. Máme tu ze starších Šrámka, Šolce, Jeřábka, a i další. Kolik věcí z nich známe? Z toho všeho by pak plynula hrdost na rodiště či lépe na místo svého života. V mnohých městech to už funguje. Jak to, že jenom dvě zpěvačky z Bendla jsou v desetinásobné převaze Stojmíru? Kde je ta bývalá místní kulturní aktivita? Snad se rodí divadlo, ozývají se recitátorky na poetická vystoupení, hlasy mužů chybí. Jak to dělá Bousov, že nás v aktivitě občanů přerůstá? Kulturní středisko má bohudík zájem zúčastnit se při nápravě. Kdo by se chtěl více dozvědět o možnostech takové aktivity, může se tam dojít zeptat.

Josef Jindra

REAKCE NA ČLÁNEK V MINULÉM VYDÁNÍ ZPRAVODAJE ŠRÁMKOVY SOBOTKY

Po přečtení článku paní Horníkové: „Nový strom pod hradem Kost“, jsem se rozhodl, že musím některé její informace uvést na pravou míru. Začnu tedy postupně a budu bod po bodu vysvětlovat, jak se věci mají.

1. „V roce 2007 založili místní obyvatelé občanské sdružení Podkost.“

V této době naprostá většina členů tohoto sdružení neměla trvalý pobyt na Podkosti, o čemž svědčí i sídlo sdružení, jenž je Praha 10. Nemůžeme tedy tvrdit, že se jednalo o místní obyvatele. Toto platí i o autorce článku.

2. „Hlavním cílem bylo přeměnit náves na odpočinkovou a pěší zónu pro návštěvníky hradu a turisty.“

Daná lokalita, ačkoli se dá nazvat návesí, jak je v daném textu uvedeno, je ale zároveň točnou linkového autobusu. Je tedy záměr o vytvoření pěší zóny od samého počátku nesmyslem.

Podle mého názoru je hlavním cílem tohoto sdružení vytvoření klidové zóny pro sebe bez ohledu na zájmy turistů, návštěvníků hradu či místních obyvatel. O čemž svědčí již

několikanásobně zveřejněné prohlášení jednoho z jednatele sdružení (mimo- chodem trvalý pobyt Olomouc): „Mě nezajímá, co si o mě budou lidi myslet.“ Či vysvětlování druhého jednatele, jak si musí po celotýdenní práci v Praze během soboty a neděle odpočinout.

3. „Po řadě jednání vyšel obecní úřad v Libošovicích zájmu místních obyvatel vstříc.“

Několika těchto schůzek jsem byl přítomen, ale v žádném případě bych je nemohl nazvat jednáním. Šlo o nechutný nátlak jednatele tohoto pražského sdružení pomocí výhrůžek paragrafy a advokáty. Je tedy v celku logické, že zastupitelé obce postupně ustupovali a schvalovali návrhy těchto zástupců sdružení.

4. „Občanské sdružení, na vlastní náklady, nechalo postavit kruhovou pískovcovou lavici.“

Tato lavice je hezká, jenže dnes máme 21. července tedy není ani polovina letní sezóny a jen já jsem byl svědkem nacouvaní devíti osobních automobilů do této stavby. Je tedy na zvážení každého z nás, ačkoli se dá s paní Horníkovou souhlasit, když nazývá tuto lavici estetickým prvkem, je-li vhodně umístěna, když se nachází na točně autobusu. Dalo by se i souhlasit s tvrzením, jak lavička slouží turistům jako místo odpočinku, ale je kolem ní nedopalků více než na hlavním nádraží. Tímto a stále přibývajícemi stopami laku po bouraných vozidlech svou estetičnost ztrácí.

Na závěr bych chtěl upozornit, že v dnešní době kdy je kladen důraz na udržitelnost cestovního ruchu a každá obec se snaží přilákat do svého regionu co nejvíce turistů a návštěvníků mi připadá, že se zmíněné sdružení svým chováním snaží o přesný opak. Je historicky dané, že veškeré srocování

lidu včetně prodejních trhů, probíhalo právě v podhradí na návsi. Jeví se mi tedy jako nerozumné vytváření klimatických zón právě na tomto místě. Občanské sdružení Podkost svou činností znemožnilo např. pohodlné chvilkové zastavení a vyfotografování hradu náhodně projíždějícím návštěvníkům, zrušilo tradiční rychlé občerstvení, které sloužilo lidem desítky let. Toto sdružení dále znemožnilo parkování, jak osobních vozidel, tak autobusů v dané lokalitě a tím způsobilo, že vozidla parkují na horní Podkosti a znepříjemňují život místním obyvatelům.

Můžeme si jen přát, aby jedna z nevýraznějších památek Českého ráje neztratila své návštěvníky a aby z jejich návštěv profitovala i obec v jejímž katastrálním území se tento hrad nachází i když při snahách sdružení to bude obtížné.

Pavel Kubát

PRVNÍ SVĚTOVÁ VÁLKA

U nás v rodině se o ní nikdy moc nemluvilo. Snad proto, že přinesla plno utrpení a dotkla se všech. Vojáků na frontě, žen, které zůstaly na gruntech bez mužské pomoci a dětí poznamenaných dětstvím prožitým ve strachu a nouzi. Prarodiče z tatínkovy strany zemřeli, když jsem byla ještě malá a prarodiče z maminičiny strany se tomuto tématu vyhýbali. Babička narozená v roce 1903 prožila velmi smutné dětství. Na jejího tatínka se pamatují jako na pohledného pána s knírkem v parádní c. k. rakouské uniformě na zarámované fotografii visící jako obraz v pokoji. Existenční starosti rodiny vyřešil po svém a v roce 1913 se zastřelil. Babička prožila válečná léta s těžce nemocnou maminkou v zadlužené hospodě. Pomáhali jim jak mohli maminičiny rodiče, pak dcera ulehla a po dlouhé nemoci v roce 1919 zemřela. Snad proto babička o svém dětství nikdy moc nechtěla vyprávět. Dědeček má také svou vojenskou fotografii, ale už ne v parádní, ale v polní vojenské uniformě. Ani on na válečná léta nevzpomínal. Když se po válce babička za dědečka provdala a narodila se jim v roce 1927 dcera, oba se velmi

snažili, aby prožila pěkné dětství. O tom mi vyprávěli často, ale osud tomu nechtěl. I maminka prožila dospívání ve válce, druhé světové. Často vzpomínali jak ji rodiče doprovázeli do tanečních do Dolního Bousova, z Dobšína je to kus cesty a chodilo se pěšky. Kolikrát se cestou schovávali před projíždějícími Němci. To je moje vzpomínka na první světovou válku. Teď je čas otevřít ve- seckou kroniku a začít se jak tyto události popsal pan Taneček.

Rok 1914 byl nešťastný, protože 26. července byla vyhlášena mobilizace a ihned druhý den musili narukovat z č. 1 František Macoun syn, z č. 3 Josef Taneček hospodář, z č. 4 Jan Šouta syn, který byl v té době na žňové dovolené, z č. 14 František Drázký, z č. 20 Josef Konečný syn a domkář z č. 21 Josef Macoun. 28. července byla vyhlášena válka Rakousko-Srbská a 1. srpna byla vyhlášena mobilizace všeobecná a válka se rozšířila na válku světovou a trvala čtyři a půl roku. Válka není jen bojště, těžký život měli i ti, kteří zůstali doma hospodařit na gruntech. Ve Vesci chyběly pracovní síly. Většina mladých mužů byla ve válce a blížili se žně roku 1915. Pan Taneček

zaznamenal: Velké sucho trvalo do sv. Petra a Pavla, tj. do 29. června. Potom přišla perioda dešťů. Z počátku to bylo ještě snesitelné, takže žita, ječmeny a pšenice dosti obstojně se sklídily. Ovsy, ty však vzrostly úplně a všude. Úroda byla ten rok poprvé zrekvírována. To znamená, že tím okamžikem, kdy se úroda od země oddělí, je zabavena pro stát, tj. nesměli jsme ji nikomu jinému prodat kromě státu. Válečný rok 1916 byl ještě horší. Ke konci července roz- bily úrodu kroupy. Nejvíce oves, z něho zůstala jen sláma a co nerozbily kroupy to potom ještě vzrostlo. Tento rok se začal rekvírovat dobytek pro vojsko a velká města. Také k nám byli posláni uprchlíci z Haliče, ubytovali jsme je v nově postaveném obecním domku. Byli to vesměs židé. Rabín a jeho paní, žid Imbr a jeho paní, jejich dcery Helena a Berta. Imbr mladší, jeho paní se dvěma dceruškami, narodil se jim zde syn Bernard, který jim zde zemřel a pochován byl na židovském hřbitově na Veselici. Dále zde byla Grumbrová s malým, asi čtyřletým hošíkem. Dne 8. listopadu byl zrekvírován zdejší zvonek. Bylo za něj vyplaceno sto korun. Dříve než jej sejmuli, tak na rozloučenou ještě

paní Konečná na něj zazvonila. Roku 1917 byl na návsi vysázen ovocný sad. Pan starosta daroval k tomuto potřebné štěpy, které sám vlastní rukou vypěstoval. U sv. Trojice na každé straně byla zasazena lípa na památku padlých vojínů a to na straně k č. 13 na památku Jana Ječného vsadil Josef Brixí z č. 7, na straně polední na památku Jana Šouty vsadil František Havlík, starosta. Tohoto roku byly zpočátku velké mrazy. Země promrzla na 65 cm hluboko a zima trvala dlouho do jara. Posledního dubna jsme poprvé silí a ještě po nepřívěcké pouti se silo obilí a narostlo velice pěkně. Po sv. Jáně tj. 17. května jsme sázeli brambory a vyrostlo jich hodně. Úroda byla však velice přísně zrekvírována a začínal se již mezi lidem rozmáhat hlad. Rolníci si nemohli dát do mlýna semlík co by chtěli. Z jičínského hejtmanství přišly každé dva měsíce pro rolníky mlecí výkazy ke starostovi. Bez mlecího výkazu nesměl si nikdo dát do mlýna a mlynář bez mlecího výkazu nic přijmout nesměl. Na jednu osobu na mlecím výkazu bylo povoleno 12 kg obilí na jeden měsíc. Jelikož bylo mletí tak omezeno, lidé si seřizovali domácí šrotovníky a na těch si obilí sami mleli. Ovšem, že jsme museli šrotovníky uschovat, když rekviziční komise rekvírovala. Při pečení chleba jsme přidávali polovici šrotové mouky a k tomu ještě dvě ošatky rozstrouhaných pečených brambor. Chleba takto připravený byl černější, ale dobrý, může se říci výborný. Lidé, kteří neměli svoje živobytí dostávali u obecního úřadu lístky. Lístek byl vždy pro jednu osobu a mohl si na něj koupit u kupce nebo u veřejné aprovizace 200 g mouky nebo z té mouky upečený chléb. Často se stávalo, že lidé sice lístky měli, ale v obchodech mouka ani chleba nebyly. Ve městech obzvláště větších lidé stávali před aprovizáčními prodejny od časných ranních hodin a čekali až na ně dojde řada. Často se odehrávaly srdcervoucí výjevy při takových prodejkách, nic to však platno nebylo, nikde se práva nikdo nedovolal. Kdyby byl někdo zareptal proti vládě nebo proti císaři nebo kdyby dal někdo najevo protistátní myšlenku, byl ihned zatčen a zle by se mu vedlo. Sám jsem byl jedenkrát svědkem na nádraží ve Všetatech. Jeli přes nádraží ruští zajatci a jedna slečna na ně rukou mávala. Četnický strážmistr ji ihned zatknul a marné byly její prosby a pláč, musela jít s ním. To zaznamenávám jen proto, aby si čtenář mohl

udělat úsudek, jak musel člověk být na všechny strany opatrný. Kromě obilí a mouky byl zrekvírován též cukr, lín, petrolej a brambory. Za zimních večerů lidé neměli čím svítit. Přicházeli lidé z měst na venkov, prosili aby jim venkované prodali nějaké obilí nebo brambory a přinášeli jim zase na výměnu petrolej, benzín, cukr, tak nastal takový výměnný nový nedovolený podomní obchod, který se velice rozmohl a navzájem zdrazil do závratné výše vpředu uvedené zboží životní potřeby. Venkované však mnoho peněz od státu za zrekvírované obilí nedostali. Tohoto roku se platilo za pšenici čtyřicet korun, za žito také, za ječmen třicet a za oves třicetdevět korun. To vše za jeden metrický cent. Dobytek tři koruny za kilo živé váhy. Rekviziční komisař přišel do obce, obešel chlévy, co se mu hodilo to si zapsal a obecní úřad oznámil již den, kdy se zrekvírovaný dobytek musel dovést do Sobotky, kde byl úředně zvážen a v Okresní hospodářské záložně zaplacen. Každého roku se celá úroda sepsala a podle osevu se rozvrhnu na každého rolník kontingent obilní, tj. mnoho-li musí rolník z té sklizně odvést. Když byl kontingent odveden, na jaře přišla rekvizice a kde co našla to sebrala. Musili jsme tedy pro vlastní výživu obilí se schovat a to důkladně, aby to nikdo nenašel. Kdyby to rekviziční komise našla schované, tak by to bez náhrady jednoduše vzala a dotyčný rolník by byl ještě trestán. Tak plynul rok ve stálém strachu, abychom neměli hlad. Na vojnu bylo povoláno mužstvo do padesáti let.

Rok 1918 – v červenci se nám již v hlavách nějak rozjasňovalo, že válka pro nás Čechy dobře skončí a z tohoto důvodu se sbírala po obcích tzv. Národní daň a rakouské úřady proti tomu již ničeho nepodnikaly. Úroda byla ale velice přísně zrekvírována. Z č. 3 se musil dát 45 q melného obilí (pšenice, žito a ječmene). Ve veřejných prodejnách nebyla mouka ani chléb nebo velmi málo a tak lidé z měst přicházeli na vesnice a prosili o nějaké obilí a tak zase jsme musili jim obilí nechat. Každý měl ve městech nějakého přítele, kterému musil již z přátelství obilí nechat. Každá švadlena, obuvník, strojník, zámečník, krejčí atd. chtěl za svoji práci jen obilí, takže aby byl ještě jeden kontingent pro zdejší obyvatele. Často se stalo, když večer si lidé za tmy obilí od rolníka odnášeli, potkal je četník a obilí jim zabavil. Toho času byl v Sobotce velice přísný strážmistr,

jmenoval se Tauer. Ten bez milosti koho přistihl s nějakým obilím ihned mu vše zabavil i kdyby třeba hladu zmíral.

Každého půl roku vypsalo Rakousko válečné půjčky. Tím byl pověřen vždy nějaký učitel, který měl za úkol obejít vsi a agitovat ve prospěch válečných půjček. Oznámil svůj příchod do obce starostovi, ten nechal občany svolat do hostince. Dotyčný učitel přednesl řeč, že stát potřebuje peněz, že to jistě vyhrájeme, že nemůžeme o nic přijít atd. Že je naší povinností abychom státu co nejvíce půjčili. Po skončené řeči se tázal jednoho po druhém kolik kdo upíše a "výsledek ihned zapisoval. Kdo by snad nechtěl upsati, tomu bylo pohroženo oznámením na hejtmanství a na toho by se pak hledělo jako na vlastizrádce. Na hejtmanství by pak musel vysvětlit proč nechce upsat. Každý proto raději upsal aby měl pokoj. Nadšen pro to nebyl nikdo. Ostatně se to dělalo následovně: na 1. válečnou půjčku upsalo se kupříkladu 1.000 K. Zaplatilo se 960 K a bylo to počítáno za 1.000 K. Když byla vysána 2. válečná půjčka, tak jsme 1. půjčku prodali a upsali jsme ty získané peníze na půjčku druhou, potom se prodala druhá a upsalo se na třetí atd. Jednu dobu se dělal nátlak na školní děti, aby svoje úspory upisovaly na válečné půjčky.

O sv. Václavu 1918 bylo již zjevné, že se to nějak na frontách bortí. 28. října navečer, bylo to zrovna v pondělí o našem posvícení, sešli jsme se v hostinci a tu přinesl někdo z nádraží z Libošovic zprávu, že se stal v Praze převrat, že vládu převzal Národní výbor, že již nejsme více rakouskými poddanými, ale československými občany. Z počátku nechtěli jsme ani sluchu svému věřit, když ale ta zpráva se potvrdila, jakoby každému balvan z prsou se odvalil. Po dlouhém čase jsme si svobodně oddychli, připili si a provolali zdar naší osvobozené vlasti. Hlavy naše netřeštily, věděli jsme že nás čeká tvrdá práce, než se vše převede do nových kolejí, ale doufali jsme však, že přece snad konečně bude lépe než dosud. Tohoto večera jsme každý s radostí pospíchali domů, abychom tuto radostnou zprávu mohli sdělit svým blízkým.

Tak popsal válečná léta 1914 – 1918 pan Josef Taneček.

Marie Šimůnková,
kronikářka obce Vesec u Sobotky

DAVID VÁVRA BESEDOVAL NA ŠOLCOVĚ STATKU

V neděli 13. července zavítal na Šolcův statek host nadmíru vzácný, herec a architekt David Vávra, aby tu svým vystoupením zahájil letošní cyklus besed s osobnostmi. Jak se dalo čekat, pořad přilákal mimořádně velké množství posluchačů. Nepočítal jsem je, ale prý jich bylo hodně přes stovku. Jako vždy, besedu znamenitě doprovodil koncert Zámeckého saxofonového kvarteta Josefa Žemličky.

Široký záběr Davida Vávry způsobil, že si přišli na své milovníci architektury, divadla a konečně i sportu, na který moderátor pořadu Jindřich Žemlička obratně zavedl řeč. Vytvoření neformální a přátelské atmosféry napomohl hned v úvodu pořadu hostův nápad, hodný architekta. Vávra totiž odmítl nabízenou lavičku, ze které hovořili všichni účinkující předchozích besed a rozhodl se usednout na schody před vchodem do domu. Tím se rázem ocitl přímo mezi svými posluchači. V první půli pořadu kladl otázky jeho průvodce Jindřich Žemlička, pak došlo i na dotazy z pléna. Živá debata nebrala konce, dokud ji po dvou hodinách nerozehnal blížící se dešťová přeháňka. Na přetřes přišly všechny známé Vávrovy architektonické realizace: nápaditě pojaté interiéry Švandova divadla v Praze, paláce Akropolis či Kulturního domu Dobeška. Početná skupina návštěvníků z Kladenska nastolila citlivý problém Vávrou projektované, stále však odkládané rekonstrukce Městského divadla Kladno, na jehož otevření už léta čekají jako na šmilování. Mluvilo se i o kontroverzních stavbách současnosti. O Tančícím domu, o nerealizované Kaplického knihovně. Nezapomnělo se ani na neu-

těšený stav některých objektů a prostranství v Sobotce. Necítím se povolán reprodukovat Vávrova stanoviska. Chybí mi totiž Vávruv vtip a především erudice, a proto hrozí, že bych se nechtěně dopustil dezinterpretace. Obecně však mohu konstatovat, že je David Vávra zastáncem vrůstání vkusné moderní zástavby do starších celků (tedy i příznivcem zmíněného Tančícího domu a Kaplického knihovny) už proto, že, jak prohlásil, v živoucích městech nelze zakonzervovat jediný stavební styl. Jako příklad uvedl Staroměstské náměstí v Praze, kde se v harmonické a všeobecně obdivované symbióze sešly slohy od románského až po secesi. Krom stavitelství se hovořilo i o představeních divadla Sklep, jehož je Vávra zakládajícím členem. Nezapomnělo se

ty, ale nejspíš i zarputilostí, se kterou jsme tohoto hosta na statek lákali. Vy-
užili jsme totiž všech dosažitelných kontaktů. Naštěstí jich nebylo málo. Především nám pomohl Vávruv kolega z divadla Sklep, saxofonista Roman Fojtíček, který jak při této besedě, tak i v minulosti nejednou hrál se Zámeckým saxofonovým kvartetem. Fojtíček mi poskytl Vávrovi adresu, na niž jsem zaslal zvací dopis s podrobným popisem záměru a fotografiemi z minulých besed. David Vávra mi odpověděl sice vlídně, obratem, nicméně vyhýbavě. Další fázi přesvědčování napomohla skutečnost, že jsme s Davidem Vávrou vyrůstali ve stejném městě a jsme i stejně staří – ročník 1957. Abych byl úplně přesný, já jsem o celé 3 týdny starší a zkušenější. To by v tom byl čert, řekl jsem si, abychom

nešli společné známé. A skutečně se je podařilo objevit: Členkou souboru divadla Sklep je i má spolužačka z gymnázia, herečka Lenka Vychodilová. Do stejné třídy se mnou chodil také publicista Ondřej Tuček, bratr Vávrova přítele Lumíra Tučka, známého např. jako průvodce televizním pořadem Vesnicopis. A tak besedu Vávrovi připomínal pan Fojtíček, přimlouvala se Lenka Vychodilová, snad za mě i sourozenci Tučkovi ztráceli slovo. Tomu už nešlo odolat. Proto se David Vávra skutečně

objevil na Šolcově statku, aby tu vystoupil na besedě, která byla dle mého názoru tím nejlepším, co se tu v pětileté historii tohoto pořadu doposud předvedlo.

Foto: Ladislav Kubera

ani na oblíbený televizní pořad Šumná města, ve kterém Vávra spojil své originální herectví s hlubokými znalostmi architektury. Jedno zastavení této série se ostatně věnovalo právě Sobotce.

Beseda s Davidem Vávrou v mnoha ohledech vybočila z vyjetých kolejí, a to nejen výše zmíněným aktivním zapojením posluchačů do deba-

Jan Samšiňák,
hospodář na Šolcově statku

SOBOTEČTÍ HASIČI SLAVILI 140 LET

V sobotu 14. června oslavil Sbor dobrovolných hasičů v Sobotce 140 let od svého založení. Slavnostní průvod s muzikou se vydal od základní školy přes náměstí Míru na cvičnou louku pod zámek Humprecht. Oslav se kromě domácích zúčastnily i jednotky z Oseku, Libáně, Libošovic a Fulneku.

Spolupráce s hasiči z Fulneku trvá 40 let a na jejím začátku stál František Šedivý, který se do Sobotky přistěhoval v sedmdesátých letech minulého století. Od té doby obě jednotky mezi sebou soutěží o putovní pohár Františka Šedivého.

Po slavnostním zahájení se představila skupina mužů z „ARTrosa“ z Hořic v Podkrkonoší a malé mažoretky. Po kulturním vystoupení začaly soutěže. Nejprve požární útok. Další disciplínou byla netradiční štafeta. Běh s mužem na nosítkách, vedení hasiče v kolečku, přeběh štaflí a pití piva. To byly úkoly, se kterými se ně-

kteří soutěžící vypořádali opravdu stylově.

Nechyběla ani ukázka požární techniky, tu nejvíce ocenily děti. Ozdobou byla stříkačka Mercedes, která hasila například požár v podhradí hradu Kost 27. září 1946. A úplnou raritou předvedli hasiči z SDH Rohatsko.

Na závěr ještě zbývá dodat, že putovní pohár Františka Šedivého získali hasiči ze Sobotky. Fulnek si tedy musí počkat do dalšího výročí, kdy se obě družstva opět utkají.

*Milan Bázler,
tajemník SDH Sobotka*

PRVNÍ STOVKA V DPS

V Domově pokojného stáří v Libošovicích oslavila 22. července 2014 paní Františka Koťátková sté narozeniny. V Domově to byla první oslava stých narozenin v jeho historii. Oslavy se zúčastnili uživatelé Domova, rodina paní Koťátkové a zaměstnanci. Takto významné oslavy se zúčastnil i tisk – Jičínský deník a Naše televize.

Domov připravil pro paní Koťátkovou slavnostní tabuli. Všichni zúčastnění si připili na zdraví paní Koťátkové šampaňským, pochutnali si na pětikilovém dortu a pobavili se při poslechu oblíbených písniček oslavenkyně.

Recept na dlouhověkost oslavenkyně přímo nemá. Snad jen to, že je optimistka, má ráda sladké a jejím životním heslem je „Do všeho rovnýma nohama!“.

Celý Domov přeje paní Koťátkové zdraví, vitalitu a spoustu šťastných dnů v následujícím roce.

V DPS Libošovicích žije několik dalších uživatelů, kteří by se v blízkých letech mohli dožít takto krásného životního výročí.

Denisa Samková

HUMPRECHT A „HERECTVO NA DRÁTECH“

Určitě všichni jsme někdy zažili, že jsme se cítili jako loutky – někdo tzv. „tahal za provázky“ a my jsme jen vykonávali jeho vůli. Ale být mezi skutečnými loutkami...?

Přenést se z reality do světa opravdových marionet můžete do 31. října letošního roku na zámku Humprecht. ...a věřte, že je na co se dívat.

Ve druhém patře zámku je umístěna expozice loutek českých populárních marionetářů, kterou zapůjčilo Moravské zemské muzeum z Brna. Výstava přibližuje nejstarší podobu českého loutkového divadla, a sice kočovné marionetové divadlo. Naprosto mimořádná je kolekce marionet a dalších předmětů jednoho z nejvýznamnějších loutkářských rodů,

rodiny Kopeckých. K nejcennějším zde patří loutky, které vyšly např. z dílny řezbáře Mikoláše Sychrovského z Mirovic nebo řezbářů Suchardů z nedaleké Nové Paky.

„Paní kastelánko, co bylo impulsem pro uskutečnění této unikátní výstavy na zámku?“

„Do určité míry byla iniciátorkou uskutečnění výstavy i paní Petra Matoušková. Výstavu marionet jsem shlédla před dvěma lety v Hradci Králové a velmi mne zaujala. Okamžitě mne napadlo, že bych takovou výstavu ráda realizovala také zde na Humprechtu. Posléze jsem tedy oslovila p. PhDr. Jaroslava Blechu, který je vedoucím divadelního oddělení Moravského zemského muzea a zabývá se audiovizuální dokumentací divadel

a muzejní teorií. Současně se soustřeďuje na výzkum tradičního lidového loutkářství a rodinného loutkového divadla první pol. 20. století. Výsledek už vidíte tady na místě,“ směje se paní Faměrová.

Součástí expozice je rovněž kolekce loutek amatérského loutkového divadla v Sobotce.

Původní nejstarší marionety zakoupili ochotníci v roce 1901 od končícího významného východočeského lidového loutkáře Františka Hanuše. Téhož roku s nimi pod vedením MUDr. Josefa Sedmidubského uvedli hru S. Podlipské „Zakletá princezna“.

Typologicky tyto loutky korespondují s obvyklým vybavením kočovného marionetáře. Vzácnější pocházejí z dílny

ny již výše jmenovaných řezbářů Suchardů z Nové Paky, pravděpodobně od Antonína Suchardy ml. (1843 – 1911). Soubor obsahuje také mlaší loutky, které byly pořizovány postupně.

„Sobotecké loutky jsou jednou z nejcennějších částí sbírky soboteckého muzea a tato skutečnost byla jedním z podnětů pro uskutečnění výstavy. Jsou nám dlouhodobě zapůjčeny z depozitáře jičínského muzea,“ zmínila kastelánka D. Faměrová.

My jen doplňujeme, že velké poděkování určitě patří paní Miluše Burešové ze Sobotky, která se před 12 lety aktivně podílela na restaurování soboteckých loutek a díky níž je část soboteckých marionet v tak krásném stavu. Právě ona šila nové kostýmy, včetně klobouků a dalších doplňků.

„Současná výstavní expozice s názvem „Herectvo na drátech“ je přibližně ve své polovině (20. 5. – 31. 10. 2014) a setkává se s velkým úspěchem. Máte již vymyšlené téma na příští sezónu?“

„Abych pravdu řekla, nechci být v tuto chvíli přímo konkrétní. Mám dva nápady, ale ještě nevím, který se mi po-

daří realizovat. V každém případě bych chtěla, aby do budoucna 2. patro zámku bylo určeno především dětem či rodinám s dětmi,“ zamýšlí se kastelánka.

„Proč se chcete zaměřit právě na dětské návštěvníky?“

„Nejedná se o nějaké upřednostňování dětí, ale jde spíše o zpříjemnění návštěvy nejen našim nejmladším návštěvníkům, ale samozřejmě také rodinám s dětmi či dětským kolektivům,“ doplnila kastelánka.

Děkujeme za krátké nahlednutí „do světa“ herců na drátech a již nyní se těšíme na příští rok.

...a kdo ještě nestačil výstavu shlédnout, nemusí zoufat, do konce října to určitě ještě stihne. Zajímavá bude rovněž slavnostní dění výstavy za účasti autora dr. J. Blechy a spolupracovníků dne 28. 10. 2014 ve 14.00 hodin.

Ilona Jalovecká

KULTURNÍ TRADICE

MALÉ VZPOMÍNÁNÍ...

V letošním červenci jsme si připomněli obě (byť „půlkulatá“) jubilea spisovatelky **Věry Adlové**. Narodila se 22. července 1919 v Praze a zemřela krátce po svých osmdesátých narozeninách 28. července 1999. O Šrámkových Sobotkách jsme se s ní tu setkali vícekrát, několikrát jsme ji navštívili i na její chalupě v Samšině. V normalizačním období zastávala významné funkce jak v tehdejší Svazu spisovatelů, tak v nakladatelství Albatros, jehož příležitostné tisky jsme tu pravidelně dostávali. Její vystupování i chování k nám bylo upřímně lidské, bylo možné s ní o čemkoliv pohovořit. Mohla-li, snažila se pomoci. Nevím, jak jsou dnes čteny její knížky, ale myslím, že zejména ty psané pro mladší generaci zůstávají čtivé. Mám na ni dobré vzpomínky.

V témž roce se 5. října narodil spisovatel **Vojtěch Zamarovský**, tvůrce

literatury faktu. Často беру do rukou jeho slovník Bohové a hrdinové antických bájí, bestselérem byla kdysi jeho kniha Za sedmi divy světa. Zsvěceně psal o antice, Chetitech, starém Egyptě. Vzpomínám, jak na velmi poutavé besedě na zápraží Šolcova statku 3. července 1984 sdělil mj., že by chtěl převyprávět „Egyptana Sinuheta“, protože Waltari ho posunul o půl tisíciletí. Pobavil nás tehdy výrokem: „To máte, jako byste někoho přesadili z doby Karla IV. do doby Gustáva Husáka.“ Jeho Sinuhet pak záhy vyšel česky i slovensky. Zamarovský pocházel ze starého slovenského zemanského rodu. Přiznal se tehdy, že chtěl být pilotem, ale oční vada mu to nedovolila. Na besedu s ním rád vzpomínám.

Rád také vzpomínám na sobotecké setkání s herečkou **Janou Štěpánkovou**, která se 3. července 2001

zúčastnila vernisáže posmrtné výstavy na počest Oldřicha Daňka. Paní Jana oslaví 9. září „kulaté“ jubileum; je o půldruhého roku mladší než já.

Jen o pár dní později byl oslavil totéž výročí literární historik **Zdeněk Heřman**, který tu také pobýval a přednášel.

A blahopřejeme i sochaři **Petru Kavanovi**, který tu vystavoval vícekrát a pozval nás i na svou chalupu, spíše statek v Malé Lhotě, kde stály tehdy v plenéru jeho řezbářské práce a ve stodole visely jeho loutky. Připomeňme, že si i se svými sochami zahrál ve výborném filmu na motivy knížky Jakuba Demla Zapomenuté světlo. Předmluva knížky je datovaná v Tasově 7. října 1934, byla tedy napsána před 80 lety.

Aleš Fetters

KRAJANSKÉ HROBY – KAREL POLÁK

Dnes již jeho jméno je téměř zapomenuto. A přece to býval svého času vynikající český herec a režisér. Narodil se ve Starých Hradech u Libáně 6. července 1834 jako syn panského bednáře. Po studii na jičínském gymnáziu

a na Akademickém gymnáziu v Praze (kde byl spolužákem Jana Nerudy) zvištěla jeho láska k divadlu, kterou projevoval již za studií i v Sobotce, kde často pobýval u příbuzných. A tak se stal známým hercem, putoval s několika divadelními společnostmi, spřátelil se s Josefem Kajetánem Tylem (byl i u jeho úmrtního lože a divadelním zvonečkem mu zatlačil oči). Na čas působil i v pražském Prozatímním divadle, ale opět se vrátil k putování po českém venkově. Na penzi žil ve Vlachově Březí, kde 22. dubna 1906 zemřel a je tam i pohřben.

Po dlouhém čase byl téměř zapomenutý hrob obnoven a v roce 1970 se konala velká slavnost jeho znovuzřízení. Ovšem došlo k velkému omylu – všichni oslavovali ve sku-

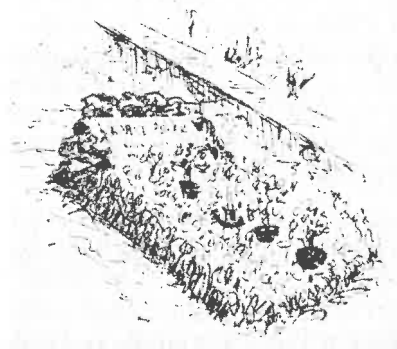
tečnosti pěvce Jindřicha Poláka, prvního Jeníka ze Smetanovy Prodané nevěsty, rovněž člena souboru Prozatímního divadla. Teprve po čase byla záměna objevena a na hrob byla umístěna nová, tentokrát pravdě odpovídající deska:

Karel Polák, český herec.

Zemřel 22. dubna 1906

ve Vlachově Březí.

O nápravu tohoto omylu se zasloužil hlavně jičínský vlastivědný pracovník JUDr. Svatopluk Volf, který posléze napsal o Polákovi delší článek do Listů starohradské kroniky roku 1979 (vyšel roku 1980 i jako separátní brožura s Polákovým portrétem od Františka Škody a se vzpomínkami na Poláka od Václava Vydry). Také náš časopis o něm přinesl již roku 1965 delší článek od libáňského vlastivědného autora Antonína Knížka. Historii záměny obou Poláků vypsál v Listech starohradské kroniky roku 1989 ředitel mladoboleslavského gymnázia Jaroslav

Kovář a připomněl ji též Vladimír Kovářík ve 2. vydání Literárních toulek po Čechách, když napravil svůj omyl z 1. vydání. Kovářovu kresbu Polákova hrobu otiskujeme.

Na nádvoří starohradského zámku byla roku 1986 Polákovi odhalena pamětní deska, při slavnosti promluvil herec Zdeněk Řehoř. K odhalení mělo dojít již o dva roky dříve ke 150. výročí Polákova narození, ale desku tehdy rozhodující okresní orgány neschválily... Také obrázek tehdejší doby.

Karol Bílek

KULTURNÍ KALENDÁŘ

- 16. 7. 1684 zemřel dlouholetý hejtman kosteckého panství **Matěj Blatenský**.
- 9. 8. 1874 se narodil sobotecký lékárník, fotograf a muzejní kronikář **Jaroslav Macoun**.
- 13. 8. 1874 se narodil spisovatel **Adolf Wenig**, mj. autor sbírky pověstí *Z Českého ráje*.
- 20. 8. 1874 zemřel sobotecký kostelník **Antonín Šolc**, autor kronikářských zápisků.
- 12. 8. 1884 se narodil sobotecký archivář, osvětový a kulturní pracovník **Josef Jelínek**.
- 2. 7. 1894 se narodil dlouholetý sobotecký městský tajemník, kronikář a knihovník **Jan Šolc**.
- 14. 7. 1894 se narodila známá sobotecká kulturní pracovnice **Jindřiška Slavíková**.
- 13. 8. 1904 se narodil **Emil Karpaš**, učitel ve Hřmeníně, odbojář a hasičský funkcionář.
- 2. 7. 1914 zemřel v Turnově významný malíř a národopisný pracovník **Jan Prousek**.
- 24. 8. 1914 zemřel libáňský kapelník a varhaník **Josef Kůžel** ze známé muzikantské rodiny.
- 8. 7. 1924 se narodila **Šárka Štemberková-Kratochvílová**, herečka a vedoucí RSŠD.
- 6. 8. 1924 zemřel **František Ječný** z Rytířovy Lhoty, výborný amatérský malíř.
- 14. 8. 1924 se narodil náš nezapomenutelný spolupracovník **František Staška**.
- 25. 8. 1924 se v Dolním Bousově narodil sociálnědemokratický poslanec **Ludvík Aust**.
- 10. 8. 1934 zemřel **Josef Havlík** z Vesce, známý zedník, tesař a stavitel na Sobotce.
- 3. 7. 1934 zemřel sobotecký kapelník **Josef Janků st.** ze známého muzikantského rodu.

22. 8. 1944 zemřel libošovický farář **František Vencel**, známý lidový léčitel.
 1. 7. 1964 zemřela spisovatelka **Marie Matesová**. Ráda pobývala na Stéblovicích.
 5. 8. 1964 zemřel učitel **Karel Syrovátka**, autor loutkové hry Zkáza Křižánku.
 6. 8. 1964 zemřel v České Lípě učitel a sbormistr **Jaroslav Šulc**, výborný hudebník.
 18. 8. 1964 zemřel v Bzenci **Ladislav Čech** ze Sobotky, známý pěstitel ovoce a vína.
 5. 8. 1974 zemřel populární divadelní, filmový a televizní herec **Zdeněk Najman**.
 11. 8. 1974 zemřel dlouholetý starosta Vesce **Jaroslav Brixí**, vystěhovaný v 50. letech.
 21. 7. 1984 zemřel spisovatel a překladatel **Jan Ort** ze starého nepřívěckého rodu.
 29. 8. 1984 zemřel malíř našeho kraje, vskutku národní umělec **Cyril Bouda**.
 28. 7. 1994 zemřela mladoboleslavská **prof. Anna Čaloudová-Černá**, rodačka ze Spyšové.
 11. 7. 2004 zemřel zasloužilý rychtář soboteckých baráčníků **František Hanuš**.
 21. 7. 2004 zemřel sobotecký lesník **Vladimír Odstrčilík**, funkcionář MNV a SRPŠ.
 2. 8. 2004 zemřel **MUDr. Jan Novotný**, dlouholetý výborný primář nemocnice v Aši.

KNIHOVNA

DO SOBOTECKÉ KNIHOVNIČKY

O Českém ráji se říká, že je rodištěm nebo oblíbeným místem pobytu mnoha českých historiků a archivářů nebo že k němu mají nějaký blízký vztah. Po přečtení monografie **Jaroslavy Hoffmannové Václav Novotný (1869 – 1932). Život a dílo univerzitního profesora českých dějin** (Academia Praha 2014, 558 s.) rádi zjišťujeme, že k nim patří i tento významný spolužák a kolega Josefa Pekaře a Josefa Vítězslava Šimáka. Jeho maminka se totiž narodila v Dětenicích a on sám bydlel po jistou část pražských studií u soboteckého rodáka, spisovatele Josefa Ladislava Turnovského.

Kopidlno – Drahoraz, Ledkov, Mlýnec, Pševy. Nymburk, nakladatelství Jan Řehounek – Kaplanka 2014, 256 s. Na pohled sličná publikace s množstvím barevných i černobílých fotografií a reprodukcí (bohužel z mapky okolí Kopidlna na půvabných deskách se ztratila Drahoraz) je dílem rozsáhlého autorského kolektivu a dalších spolupracovníků. Zachycuje vývoj

města od pravěku až do současnosti formou odborných i popularizačních příspěvků, ukázek z literatury a vzpomínkových článků. Tak se například ze studie Jana Hrdiny dozvídáme, že městečko Kopidlno bylo po dlouhá staletí mylně považováno za město, ačkoliv na město je povýšil až císař Karel roku 1918. Mezi kantory najdeme celou řadu těch, kteří učili i v Sobotce (včele s prvním ředitelem měšťanky Metodějem Bejrem a zakladatelem skautingu v Sobotce Františkem Karpíškem). Škoda, že u většiny příspěvků se nedozvíme jméno autora a celkovou orientaci v knize stěžuje absence rejstříků; zvláště citelně chybí obsah.

Daniela Pažoutová – Eliška Hegrová: Jak se sob Otká dostal do Sobotky. Městské informační středisko Sobotka; rok vydání a výtvarník není uveden. Hezká skládačka s plánkem města a soutěžními úkoly pro děti je doprovázena pohádkou žákyň sobotecké školy. Tento „průvodce městem

pro děti“ splňuje na sto procent své poslání (snad jen otázka č. 7 měla být situována jinak).

Karel Jirásko – Jakub a Petra Lustigovi: Střípky z historie obce Libuň. Díl I. Obec Libuň 2014, 143 s. S předmluvou starostky obce Heleny Červové vydala obec sborníček k 200. výročí postavení libuňské školy a 130. výročí založení Sboru dobrovolných hasičů. Základní témata jsou doplněna výstižnými životopisnými články o malíři Františku Kavánovi, národním buditeli Antonínu Markovi a zasloužilém učiteli Františku Zelinkovi a dále informacemi o místní železnici a o průběhu prusko-rakouské války roku 1866. Knížka je doplněna mnoha vzácnými černobílými i barevnými fotografiemi a přes některé formální nedostatky (poznámkový aparát u některých kapitol, chybí ISBN) je důležitým činem pro poznání minulosti našeho kraje.

Karol Bílek

ŠKOLNÍ STRÍPKY

DESET LET PŘÁTELSTVÍ

Ve dnech 23. – 25. května 2014 jsme v naší škole přivítali naše přátele z polské Sobótky, abychom společně oslavili již deset let vzájemné spolupráce, během níž jsme navázali mnohá přátelství a poznali rozmanitá místa obou zemí.

Pátek 23. května 2014

Do školy jsme se vypravili již v 9 hodin, protože jsme pomáhali s přípravami na slavnostní odpoledne. Instalovala se

se slavnostní program i přes malé problémy s technikou vydařil a byl velice zábavný.

Ihned po ukončení, kolem čtvrté hodiny odpoledne, jsme začali stěhovat hudební aparaturu do přízemí. Připravili jsme veškerou techniku, aby zde mohla v 19 hodin začít tradiční a velmi oblíbená diskotéka. Testovat reproduktory jsme začali již o hodinu dříve. Na začátek bylo potřeba něco klidnějšího, a tak jsme

nebo plnění hudebních přání bylo opravdovou zábavou. Celý sál si dokonce prozpěvoval známé texty některých skladeb. Bohužel, s dvaa-dvacátou hodinou se rozsvítila světla, ztichla hudba a diskotéka velice rychle došla do samého závěru. Z naší strany to byla bezpochyby nejpovedenější část víkendu, dostávali jsme samé pozitivní reakce. Nikdo se nenudil, což je pro Dje nejdůležitější.

Jiří Resl, 9. A

Sobota 24. května 2014

Sobotní program byl následující. Česko-polská sportovní olympiáda a návštěva Liberce.

Turnaj začínal kolem deváté hodiny v tělocvičně školy, kde se všichni účastníci seřadili a pomocí barevných víček rozdělili do pěti družstev podle barev olympijských kruhů. Soutěžili tedy Červení, Černí, Modří, Zelení a Žlutí. Samotný turnaj zahrnoval tyto disciplíny: člunkový běh, skok v pytli, hod na cíl, slalom s míčkem na lžici a pingpongové pálce, hod na basketbalový koš a slalom s florbalovou hokejkou. Všichni jsme si navzájem fandili a společně jsme si užili spousty legrace. Na památku každý soutěžící obdržel originální tričko v barvě svého týmu. A i když není výsledek podstatný, tak si níže můžete prohlédnout konečné výsledky Česko-polské sportovní olympiády.

V Liberci jsme měli naplánovaný výlet na Ještěd, do zoologické zahrady a nakonec do nákupního centra Nisa. Nebylo však zrovna přívětivé počasí, a tak se zrušil výstup na Ještěd. Rovnou jsme šli do zoologické zahrady. Brzy však začalo

technika, zdobil se sál, chystalo se zázemí pro vystupující. Dopoledne rychle uteklo a ve 14 hodin mohlo vše odstartovat. Program nazvaný „Přátelství bez hranic“ měl za úkol představit navzájem obě země.

Mohli jsme zhlédnout scénky, prezentace, vyslechnout hudební vystoupení, porovnat podobnost češtiny s polštinou a mnoho dalšího. V sále byli přítomni zástupci obou měst, kteří zhodnotili desetiletou spolupráci a navzájem si předali dary. Naše škola také věnovala polské škole strom přátelství. Celým odpolednem provázela dvojice Bolek a Lolek, známá z polského pohádkového seriálu. Myslím si, že

zvolili především techno. V sedm hodin jsme ale začali naplno a zaplněné přízemí mohlo tančit na rytmy house music, hardstyle a také na nezbytnou komerční hudbu. Práci DJs jsme si velmi užívali. Uvádění publika do taneční euforie, roztleskávání, sledování reakcí na jednotlivé skladby

Název týmu	SPORTOVNÍ DISCIPLÍNY						Body	Umístění
	Člunkový běh	Hod na cíl	Slalom s míčkem	Skákání v pytli	Hod na koš	Florbalový slalom		
Červení	4	5	1	1	4	1	16	3.
Modří	2	3	2	3	3	2	15	4.
Černí	5	2	5	5	2	5	24	1.
Žlutí	1	1	3	2	1	4	12	5.
Zelení	3	4	4	4	5	3	23	2.

pršet, a my se schovávali po celé zoo pod různé přístřešky. V domluvenou hodinu jsme zamířili zpátky k autobusu a přejeli k Nise. Cestou zpátky jsme se v autobuse navzájem učili různé jazykolamy a zpívali písničky.

Myslím, že i přes nepřízeň počasí jsme si výlet všichni náramně užili.

Kamila Šourková, 8. A

Neděle 25. května 2014

Na poslední den pobytu byl naplánován výlet na dominantu Českého ráje – zříceninu hradu Trosky. Od školy jsme odjeli v půl deváté a po krátké jízdě jsme zastavili na parkovišti pod hradem. Zbývalo vyjít kopec k samotnému hradu a vyšlapat schody na vyhlídkové plošiny obou věží. Všechny nás uchvátil nádherný výhled, mohli jsme spatřit například Ještěd nebo Kozákov. Násle-

doval pěší přesun k rybníku Vidlák, při kterém mohli naši polští přátelé poznat krásu přírody v našem okolí. Krátká cesta vedla nádhernou krajinou, střídavě lesem, polem či sadem. U rybníku na nás čekal autobus a po občerstvení jsme se mohli vrátit zpět do Sobotky.

Kolem druhé hodiny odpoledne se již blížil návrat našich hostů do Polska. Já s několika dalšími spolužáky jsme počkali na odjezd, abychom se mohli s polskými přáteli rozloučit. Uvědomili jsme si, že ty tři dny pobytu byly vlastně hodně málo. Na páteční diskotéce jsme s Poláky začali komunikovat a než jsme se s nimi pořádně seznámili, nastal čas odjezdu. Musím říci, že všichni byli velice přátelští, příjemní a užili jsme si s nimi spousty legrace. Máme s nimi také mnoho snímků na památku. Po dlouhém loučení museli všichni, ač neradi, nastoupit do autobusu, který se ihned začal vzdalovat. Jsem si jistý, že ve všech tento pohled vzbuzoval stejné pocity, pocity smutku.

Byl to však nádherný prodloužený víkend, plný zábavy, poznání a navazování nových přátelství a rozhodně nelituji účasti. Jsem také rád, že jsem mohl pomoci s organizací, a přispět tak k bezproblémovému průběhu celého víkendu.

Jiří Resl, 9. A

FINÁLE SOUTĚŽE VLÁDCE NEBES V HODU VLAŠTOVKOU

V sobotu 31. května 2014 se před nákupním centrem Arkády Pankrác Praha uskutečnil Dětský den s ABC. Součástí zábavného dne bylo i finále soutěže Vládce nebes v hodu vlašťovkou, do kterého se proboujaly na základě květnových kvalifikací tři

nejúspěšnější školy z celé České republiky. A jednou z nich byla i naše škola! Tu reprezentovali žáci 8. A Matěj Florian, Petr Pipek a Jan Šaradín. Spolu s nimi se do finále kvalifikovali žáci z Masarykovy základní školy Lubenec a ze Základní školy Chýnov. Pro

každou ze jmenovaných škol byl vypraven speciální autobus, a tak mohla jet naše chlapce podpořit další skupina žáků, která se do kvalifikačních bojů zapojila.

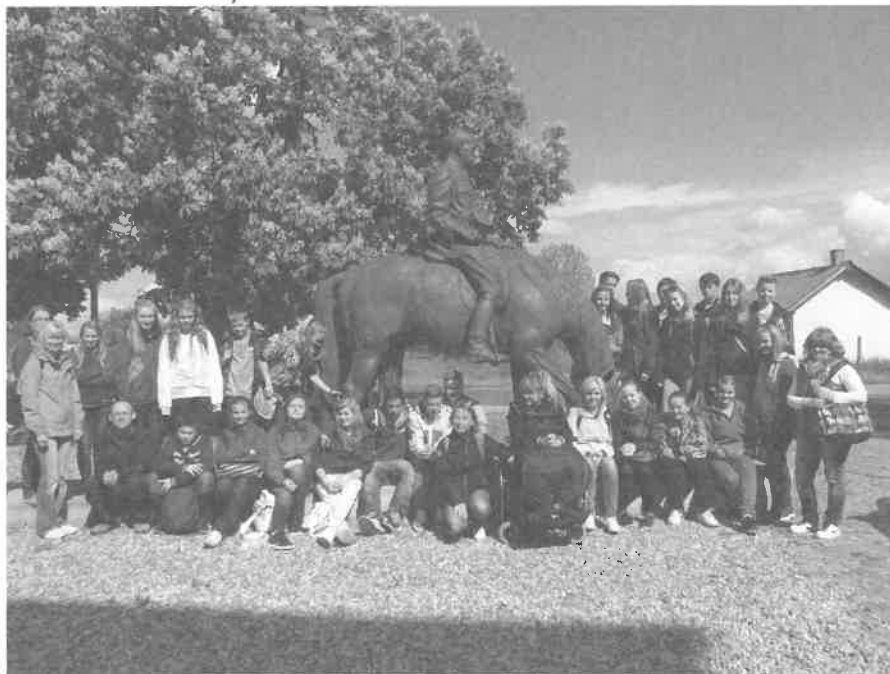
A jak finálové klání dopadlo? Nad očekáváním! Naši chlapci byli v hodu vlašťovkou bezkonkurenční a obsadili všechna místa na stupních vítězů. Zvítězil hodem dlouhým 35 m Petr Pipek, 2. místo obsadil Matěj Florian a na 3. místě skončil Jan Šaradín. Kromě diplomů a medailí si kluci odnesli velice hodnotné ceny. S prázdnou však neodjeli ani ostatní žáci. I oni měli možnost získat drobné dárky při doprovodných soutěžích. Kromě toho si mohli užít mega nafukovací skluzavku, horolezeckou stěnu, skákací hrad, trampolíny, malování na obličej, jízdu na dětském hřišti, hry na konzolích a další atrakce. Den to byl prostě parádní a děti si ho moc užily.

Radek Štaff

LITERÁRNÍ EXKURZE

Minulý měsíc, přesněji 14. května 2014, se naše třída 9. A spolu s žáky z nižších ročníků vydala na literární exkurzi. Naším hlavním cílem byly Lidice, vesnice vypálená německými nacistickými okupanty během 2. světové války, dále Buštěhrad a Lány. Na exkurzi jsme vyjeli již v půl osmé ráno a asi po dvou hodinách cesty jsme dorazili do Lidic. Hned ze začátku jsme se přemístili do prostorného lidického muzea, kde jsme si prohlédli výstavu o lidické tragédii. Byly zde vystaveny fotografie zdejších obyvatel a věci, jež se po nich dochovaly, a emotivní příběh, který po sobě zanechali. Během prohlídky jsme měli možnost zhlédnout dva krátké filmy. V prvním jsme se dozvěděli více o tom, co se v Lidicích vlastně stalo. V druhém byly zfilmovány vzpomínky lidí, kteří přežili. Po této prohlídce jsme navštívili pietní území, kde nás paní průvodkyně zavedla do míst, kde stály staré Lidice, a ukázala nám, kde se nacházely významnější budovy. Dalším cílem exkurze byl Buštěhrad, kde má muzeum spisovatel Ota Pavel. Muzeum je sice maličké, ale alespoň nebyla jeho prohlídka příliš zdoluhavá. K našemu překvapení se tam však vešlo neuvěřitelné množství věcí, knížek a fotografií z jeho života, a my se tak mohli dozvědět za-

jímavé informace o tomto spisovateli. Nakonec jsme jeli do Lán, kde jsme se zastavili u hrobu našeho prvního československého prezidenta a pak jsme pokračovali do Muzea Tomáše Garrigue Masaryka. Muzeum, bývalý špýchar, bylo moderně zařízeno, a jelikož nás bylo trochu moc, byli jsme rozděleni do dvou skupin. Slečna, která nás zde provázela, nám vyprávěla o životě T. G. Masaryka a jeho rodině.

Na závěr jsme si měli prohlédnout lánský park, ale kvůli časové tísní jsme už museli Lány opustit. Exkurze se nám všem zdála opravdu povedená, protože místa, která jsme navštívili, byla zajímavá, a to nejen z historického hlediska.

*Eliška Hegrová
a Nikola Lörincová, 9. A*

JEZDECKÝ KLUB

DUBLE PRO SOBOTKU

Tak zněly 13. července palcové titulky všech jezdeckých periodik a webů.

„Dostihové závodiště v Pardubicích hostilo třídní jezdecké závody spřežení „Cena hejtmana Pardubického kraje“. Vozatajové soutěžili nejen v kvalifikaci na Zlatou podkovu, ale mnozí to také pojali jako generálku na srpnové Mistrovství ČR. Testy nejlépe vyšly vozatajům z Jezdeckého klubu Sobotka, z Pardubic vezou hned dvě zlaté trofeje.“

Ale pěkně po pořádku. Do Pardubic jsme ve čtvrtek 10. července dovezli hned 9 koní. Dva páry haflingů pro soutěž spřežení pony, vozatajové Michal a Milan Kořínek a 5 bílých starokladubských klisen pro tzv. královskou disciplínu čtyřspřeží vozataje Pavla Hyblera.

Třicátku vozatajů ve čtyřech soutěžích vypsaných pro dvojspřeží pony, jednospřeží, dvojspřeží a čtyřspřeží přišli diváci podpořit především

v sobotu, kdy byly na programu atraktivní maratony.

Nás samozřejmě nejvíce zajímala kategorie spřežení pony, kde se bojovalo až do úplného konce. Po drezuře a maratonu v této soutěži vedla trojnásobná mistryně ČR Monika Pospíšilová z Jezdeckého klubu Boharyně – a to především díky skvělé drezuře. Zaváhání v závěrečném parkuru ji ale o první místo připravilo. Povedeným parkurem ji předstihl do té doby v prů-

Vozataj Pavel Hybler získal se svým nádherným čtyřspřežím starokladrubských klisen zlato pro JK Sobotka v královské disciplíně čtyřspřeží, foto: Makreik

běžném pořadí těsně druhý Michal Kořínek z JK Sobotka. Svou radost a spokojenost nijak neskrýval. „Je to

teprve můj druhý závod v pony párách, takže jsem naprosto spokojený,“ usmíval se Michal. „Nejvíce jsem spokojen

samořejmě s parkurem, ten jsem si užíval na sto procent. V maratónu máme ještě co zlepšovat, ale byli jsme tam první, takže dobrý. Myslím si, že to byla dobrá průprava na mistrovství republiky,“ dodal vítězný Michal Kořínek v rozhovorech pro media.

Mladý vítěz soutěže dvojspřeží pony pak pomáhal spolu s velkým fanklubem JK Sobotka vytvářet bouřlivou atmosféru na tribunách při závěrečném parkuru čtyřspřeží. V této tzv. královské disciplíně soutěží totiž o vítězství bojoval Pavel Hybler ze stejného jezdeckého klubu, tedy JK Sobotka. A nakonec zvítězil. Radost Soboteckých, byla veliká a nutno ještě dodat, že ani druhá pára haflingů s Milanem Kořínkem se neztratila a obsadila bronzový stupínek.

A jak že dopadl JK Sobotka na MČR? O tom zase příště.

MEMORIÁL VLADIMÍRA HAVRÁNKA PRO NIKOLU HAVRÁNKOVOU

19. července pořádal JK Sobotka již XII. ročník Memoriálu Vladimíra Havránka. Konal se tradičně na kolbišti pod Humprechtem. Soutěžního dne se zúčastnilo okolo 70 koní a jezdců, kteří absolvovali celkem 126 startů v pěti skokových soutěžích. Bohužel tropické počasí se podepsalo na návštěvnosti. Bylo nám celkem líto, že diváci nedorazili a ty skalní bychom napočítali na prstech jedné ruky. I tentokrát vstupenky byly slosovateľné a první cena byla živá krůta. Tu vyhráli náhodní návštěvníci, kteří byli v Sobotce na návštěvě. Slovem provázela závody ing. Lenka Gotthardová. Její výklad se týkal samozřejmě startujících koní a jezdců, ale i historie jezdeckého sportu, chovu koní.

První soutěž ZM, (22 startujících) byla suverénní záležitostí pro Adélu Horáčkovou a Sasanku z JK Quinta Hvězda.

Soutěž ve dvoufázovém skákání byla nejvíce obsazena – celkem 42 startujících. V ní zvítězila Vladimíra Pechanová startující za JŠ Pastviny Pilníkov.

Domáci Eva Tomsová s Jež úspěšně startovala v soutěži pro mladé koně, foto: L. Janatková

Třetí soutěží byl V. ročník Mistrovství blondýnek. Startovalo v něm 32 soutěžících. V této soutěži může startovat každý, kdo je ve chvíli startu ve vizáži blondýnky, takže startovalo i několik odvážných mužů, kteří své „vnady“ nahradili vycpávkami a blondatými parukami. V pořadí pátou mistryní mezi blondýnami se stala Lucie Kořínková se Scarborough z SK Zebínský. Ta se stala i vítězkou otevřené soutěže. Stříbro a druhé místo připadlo Lence Bartoňové a Kassii z domácího JK Sobotka a bronz mezi blondýnami vybojoval mladý jezdec Václav Šmatolán z JK Šmaspol Hořice.

Parkur stupně L – Cena Města Sobotky měl 17 startujících. Vítězství získala Nikola Havránková s Grand Gina z JK Ptýrov. Druhý byl znovu V. Šmatolán – Vibrace z JK Šmaspol a třetí místo vybojovala Christina Beková – Essex za JK Ptýrov.

Hlavní soutěž dne – parkur stupně S * – XII. ročník Memoriálu Vladimíra Havránka byl pod záštitou pořadatelů, kteří oslavili 40 let od založení jezdeckého klubu v Sobotce. Vítězství zde příznacně získala jmenovkyně – vítězka předchozí soutěže Nikola Havránková s Grand Gina. Druhé a třetí

místo obsadil Otto Vincenz s Namir a Magic Man ze Stáje Cilka. Ještě před závěrečným dekorováním předjel na kolbiště vozataj JK Sobotka Michal Kořínek a spolu s Alenou Brixovou dovezli položit květiny na místní hřbitov, na hrob Vladimíra Havránka. Ten byl významným členem jezdeckého klubu, který po závodech pořádal setkání pro všechny jeho členy, kteří se po letech zase setkali a zavzpomínali na časy minulé.

Alena Brixí

SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ

OPUSTILI NÁS NAVŽDY

Červen 2014

Dne 11. června zemřel ve věku 80 let pan **Milan Buchnar** ze Sobotky.

Dne 25. června zemřela ve věku nedožitých 77 let paní **Jaroslava Boudová**, rozená Vávrová z Libošovic.

Červenec 2014

Dne 18. července zemřel ve věku 81 let pan **Josef Šimáně** z Oseka.

Dne 22. července zemřel ve věku 84 let pan **Lubomír Fajtek** ze Sobotky.

Dne 27. července zemřel ve věku 86 let pan **Jaroslav Hofman** ze Sobotky.

BLAHOPŘEJEME

MUDr. Pavel Čech se narodil v Sobotce 10. srpna 1944. Vystudoval všeobecné lékařství na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Hradci Králové, promoval v roce 1972. Poté vystřídal několik míst v Hradci Králové, Příbrami a Praze; nakonec zakotvil na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze, kde založil a vede Kabinet dějin lékařství.

Šedesátiny oslavil 28. července dlouholetý chalupář na Rytířově Lhotě, muzikant a politik **Michael Kocáb**. Místní vzpomínají hlavně na přistávací plochu za jeho chalupou, na níž přistávala letadla.

Nejmladší jubilantkou tohoto čísla ZŠS je vedoucí Ústavu archivnictví a pomocných věd historických Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích **doc. PhDr. Marie Ryantová**. Narodila se v Písku 3. srpna 1964, vystudovala

archivnictví a pomocné vědy historické na pražské filozofické fakultě a před odchodem do jižních Čech působila řadu let v Národním muzeu v Praze. Pracovala i ve vedoucích funkcích České archivní společnosti a Historického klubu. Přednášela rovněž na Šrámkově Sobotce a především jí děkujeme za 5., úplné vydání Pekařovy Knihy o Kosti a předchozí vydání jedné kapitoly z ní – Proměny Netolického – v Knihovničce Českého ráje v Sobotce.

KB

Gratulace pro Nadu. Zní to neuvěřitelně, ale již několik desetiletí vzkvétá Humprecht, Valdštejn, Karlštejn, Horšovský Týn, Jilemnice, Chudenice, Kladruby a další krásná místa naší země díky laskavé péči **Nadi Kubů**.

Její odborné zaměření je obdivuhodně rozsáhlé a výsledky jejího bádání nacházejí odraz nejen v překrásných instalacích na hradech a zámcích, ale také v odborných a populárně naučných textech. Jsme rádi, že rodinná vazba Nadu přivedla na Sobotecko, protože tato šťastná hvězdná konstelace způsobila obrat v prezentaci, vnímání i fungování Humprechtu jako svěbytné a ojedinělé historické památky. Přejeme si, aby Nadě její fantastické nápady na vytváření a ožívání expozic na hradech a zámcích nikdy nedošly a přinášely jí stejnou radost jako všem, kteří se s nimi setkávají. Těšíme se na všechny výsledky Nadiny práce, přejeme jí hodně zdraví, sil a radosti a doufáme, že se budeme stále a co nejčastěji potkávat.

DF

VZPOMÍNKA

11. srpna 2014 vzpomeneme nedožité 70. narozenin a 20. srpna uplyne dlouhých 10 let ode dne úmrtí našeho milovaného manžela a tatínka Jiřího Koldy ze Sobotky, rodáka z Petkov.

S láskou vzpomíná manželka Helena s dětmi.

JUBILEA

12. 5. 2014 oslavila 80. narozeniny paní **Zdenka Šolcová** ze Sobotky. Paní Šolcová bydlí v domě s pečovatelskou službou v Krátké ulici. Moc se jí tady líbí. Celý život pracovala v zemědělství, práce byla těžká, ale dělala jí ráda a byla spokojená. Stará se o ni vnučka, která bydlí nedaleko a každý den k ní chodí. Má bolavé nohy a hůře se jí chodí, používá francouzskou hůl.

15. 5. 2014 slavila 85. narozeniny paní **Zdenka Lamrová** ze Kdanic. Paní Lamrová žije sama v rodinném domku s pěknou zahrádkou. Pobilívají jí nohy a hůře se jí chodí, ale všechno ještě zvládá.

19. 5. 2014 se dožila krásných 90 let paní **Marie Donátová** ze Sobotky z ulice Na Závisti. Celá početná rodina se sešla na zahradě, aby společně oslavily její narozeniny. Paní Donátová je ještě čilá, ale už moc práce nezaštane. Žije s dcerou, která o ni pečuje.

25. 5. 2014 oslavil 80. narozeniny pan **Milan Buchnar** ze Sobotky ulice U Škrobárny. Žije sám v malém domku, zdraví mu už neslouží. Těžko se mu dýchá, špatně chodí a málo slyší. Stará se o něj syn, který ho často navštěvuje.

26. 5. 2014 oslavila v kruhu své rodiny 91. narozeniny paní **Božena Zahrádková** ze Sobotky Šolcovy ulice. Paní Zahrádková má dvě děti, tři vnoučata a šest pravnoučat. Zdraví jí ještě slouží. Žije s dcerou, která se o ni stará.

6. 7. 2014 oslavila 80. narozeniny paní **Anna Jandíková** ze Sobotky ulice U stadionu. S manželem vychovali pět dětí. Mají 10 vnoučat a 5 pravnoučat. Zdravíčko jí slouží. Nyní se pečlivě stará o nemocného manžela. Celá velká rodina je často navštěvuje a pomáhá jim.

14. 7. 2014 oslavila 80. narozeniny paní **Marie Syrová** ze Sobotky Krátké ulice. Paní Syrová je stále čilá a soběstačná. S manželem měli statek nedaleko Lysé nad Labem a když manžel zemřel, tak se přistěhovala do Sobotky do DPS. Má dvě dcery a čtyři vnoučata. Jedna dcera bydlí blízko, dokonce z okna vidí na jejich dům. Má u nich na zahrádce záhonek, o který se stará. Chodí na procházky a o vše se zajímá.

20. 7. 2014 oslavila 85. narozeniny paní **Anna Jansová** ze Spyšové. Žije se synem a jeho rodinou. Vzpomínala na své mládí, pochází z Orlických hor. Má moc pěkný zážitek z mládí, kdy se setkala s Janem Masarykem. Za celý život prošla různými zaměstnáními, nejdéle pracoval v zemědělství. Je po operaci nohy, ale ještě je soběstačná.

*Všem jubilantům vše nejlepší
a hodně zdraví přeje
Květoslava Hořáková*

HISTORIE TRAMPINGU V ČESKÉM RÁJI NA ZÁMKU HUMPRECHT U SOBOTKY

Výzva osadníkům a kamarádům: Společným úsilím Spojených osad Nebáku a Muzea města Sobotky se snažíme o založení trvalé expozice "Historie trampingu v Českém ráji", která je umístěna v posledním patře zámku Humprecht. Proto si dovoluujeme Vás oslovit a požádat Vás o podporu této akce zapůjčením nebo darováním historických osadních památek a trofejí do výše uvedené expozice (např. osadní vlajky, fotografie, kroniky, totemy a další uchované památeční trofeje). Zmíněná expozice bude trvale připomínat romantiku našich otců - trampů v neopakovatelné atmosféře předválečného trampského dění. Pomozte nám a ozvěte se!

Za organizační skupiny "Expozice trampingu" při příležitosti 100. výročí trampského hnutí v Čechách

Eduard Líhař, kurátor výstavní expozice (mobil +420 605 252 344), email pavla.liharova@seznam.cz

Kontakty: Skuhrov 2, 468 22 Železný Brod nebo Havlíčkova 880, 293 01 Mladá Boleslav

Srdečně Vás zveme na slavnostní otevření expozice v pátek 15. 8. 2014 od 17.00 hodin na Humprechtě!

26.

Spolek Jarmark a Město Sobotka pořádají

SOBOTECKÝ

JARMARK

A FESTIVAL ŘEMESEL 2014

HANA ZAGOROVÁ | ARGEMA | KOMUNÁL | XAVIER BAUMAXA
THE BEATLES VETERAN CLUB | KROKY MICHALA DAVIDA

pátek 22. 8. náměstí

18.30 Jiří Schelinger revival - rock
21.00 **Komunál** - rock

sobota 23. 8. park

9.00 Pohádka z kafemlejnku - pohádka
10.00 Javorka - dechovka
11.15 Kouzelník Eňo Ňuňo
pro děti od 3 do 99 let
12.00 Harmonika duo
Renata a Josef Pospíšilovi - folk
13.00 HB trio - bluesrock
14.30 AMNIS - folk gothic
16.00 **Xavier Baumaxa** - písničkář

sobota 23. 8. náměstí

9.00 **Harmonika duo**
Renata a Josef Pospíšilovi - folk
10.30 KTP - country
11.30 Mažoretky ze Sobotky a Nové Paky,
Zumba s Ivankou
12.00 Tchei-Chan - akustický folk z Jičína
14.00 **Hana Zagorová + Boom band** - pop
15.30 The Beatles Veteran club - rock'n'roll
18.00 **Argema** - rock
20.30 Kroky Michala Davida - pop
22.30 Layla - rock

moderátoři

Marek Vondrák - park
Daniel Krejčík a Rozita Erbanová - náměstí

PROFI RENTAL

www.vyletbalonem.cz

MILADA FROVKA
DNES

nově
noviny

Vstupné pátek 50 Kč | sobota 80 Kč | oba dny 100 Kč
ZTP a děti do 120 cm zdarma

facebook

www.facebook.com/soboteckyjarmark

www.sobotecky-jarmark.cz

SPOLEČENSKÉ A KULTURNÍ AKCE V SOBOTCE

JAN SCHMID – PLAKÁTY Z YPSILONKY

Výstava

po celé léto, v otvírací době v Městské knihovně F. Šrámka

KURT GEBAUER – LAPIDÁRNĚ

Výstava

4. 7. 2014 – 21. 6. 2015

Lapidárium Šolcova statku

HERECTVO NA DRÁTECH

Výstava

20. 5. – 31. 10. 2014

zámek Humprecht

MODELY K POVĚSTI O HADÍ STUDÁNCE

Výstava

2. 7. – 9. 9. 2014

zámek Humprecht

Přijďte nám pomoci vybrat.

NOČNÍ PROHLÍDKY ZÁMKU

9. 8. 2014 / od 20:00 – do 23:00

HISTORIE TRAMPINGU V ČESKÉM RÁJI

slavnostní zahájení stálé expozice

15. 8. 2014 / 17:00

zámek Humprecht

KONINY JEDNÉ RODINY

Koncert

16. 8. 2014 / 19:00

zámek Humprecht

GABRIELA VRÁNOVÁ

Beseda

16. 8. 2014 / 14:00

Šolcův statek

Beseda s herečkou paní Gabrielou Vránovou

SLAVNOST RŮŽÍ

zámek Humprecht

23. 8. – 24. 8. 2014

SOBOTECKÝ JARMARK A FESTIVAL ŘEMESEL

náměstí Míru a městský park

22. 8. – 23. 8. 2014

ROZLOUČENÍ S PRÁZDNINAMI

zahrada Šrámkova domu

30. 8. 2014 / 15:00

SVATÉ NEŘESTI

Městské divadlo Sobotka

19. 9. 2014 / 19:00

ODPOLEDNE S LIDOVOU PÍSNÍČKOU

koncert – smíšený pěvecký sbor Bendl -
Stojmír

24. 9. 2014 / 17:00

Dům pečovatelské služby Sobotka

TÝDEN KNIHOVEN

Městská knihovna Fráni Šrámka

Sobotka

6. 10. 2014 – 10. 10. 2014

pondělí

přednáška

Sibiřská kosmetika – Tiande

od 17:00

úterý

autorské čtení – J. Jindra

Veselé povídky ze Sobotcka

od 17:00

středa

autorské čtení

D. Beranová – Eva a kniha poznání

od 17:00

čtvrtek

dílnička – tvorba mandal

Mandaly radosti – Z. Adolfová

od 17:00

pátek

cestopisná beseda

Japonsko – M. a J. Vackovi

od 17:00

KONCERT BENDL STOJMÍR

smíšený pěvecký sbor – koncert

12. 10. 2014 / 17:00

sál Spořitelny

KONCERT FELIXE SLOVÁČKA ml.

18. 10. 2014 / 18:00

Městské divadlo Sobotka

Zpravodaj Šrámkovy Sobotky

vydává MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO SOBOTKA

nám. Míru 3, 507 43 Sobotka, tel. 493 571 618

e-mail: mks@sobotka.cz, www.sobotka.cz

Odpovědná redaktorka: Pavlína Havlová

Redakční rada: K. Bílek, M. Jalovecký, J. Janatka, Z. Krámek,

A. Pospíšilová, M. Sekerová, P. Štěrbová,

Grafická úprava: Adéla Hošková

Tisk: RK TISK, Hradecká 1130, Jičín, 493 546 911-19

Podávání nov. zásilek povoleno ČP, s.p. - OZ V.Čechy

č.j. P/2 -1440 / 98 ze dne 3. 3. 1998

ISSN 12 12 -7906

MK ČR E 11 563

Uzávěrka dalšího čísla 30. 9. 2014